GRACE GOODWIN

Bărbatul primei iubiri

Traducerea și adaptarea în limba română de

ION NICULESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

– O să vii neapărat, nu-i așa? insista Tess de la celălalt capăt al firului.

Deborah rămase o clipă tăcută, stupefiată că Tess îi telefona de atât de departe ca s-o invite, mai ales că nu se văzuseră de trei ani de zile.

– Nu știu dacă va fi posibil, răspunse ea în sfârșit pe un ton ezitant.

Sosiți în Corfu de puțin timp, Deborah și Olivier intenționau să rămână aici cel puțin două săptămâni, înainte să se întoarcă în Anglia. Iar petrecerea urma să aibă loc sâmbăta viitoare.

– Este vorba de aniversarea mea! reluă Tess. Voi împlini douăzeci și unu de ani sâmbătă! O să fie de față toată lumea! Categoric trebuie să fii alături de noi. Împreună cu Olivier, firește.

Un fior de panică o străbătu pe Deborah: Jake o să fie și el prezent la petrecere? Nici nu îndrăznea să întrebe.

„Este atât de ocupat, încât sigur n-are vreme de pierdut cu asemenea ocazii" își spuse încercând să se-ncurajeze. Dar în același timp se gândea că aniversarea propriei surori era în mod sigur un eveniment important pentru Jake. De la care nu putea lipsi, firește.

– Trebuie să-l întreb și pe Olivier să văd ce zice, izbuti să răspundă. Am să-ți telefonez mâine, promit.

– Deborah... tu mai ții la mine? N-am gândit cu adevărat tot ce ți-am spus atunci. Eram nefericită... O să vorbim sâmbătă. Ttrebuie să-ți explic, să-ți cer iertare...

– Fii liniștită. Știi foarte bine că nu sunt ranchiunoasă. Am să te sun mâine.

Închise telefonul și-și trecu mâna prin părul blond, cuprinsă brusc de încordare, sub năvala unor amintiri de care încerca să scape de mai bine de trei ani.

Își aminti, pentru a nu știu câta oară, de fața gravă a lui Jake și de ochii lui cenușii scăpărând de furie, înainte ca ea să fugă cât mai iute și mai departe posibil. Își scutură capul parcă pentru a alunga această imagine chinuitoare.

La urma urmei, de ce să reacționeze atât de violent doar la simpla eventualitate că-l va revedea, din moment ce despărțirea de acum trei ani era deja numai o poveste de demult?

Iritată, ieși din cameră și se-ndreptă spre hol. Simțea dalele răcoroase sub tălpile goale. Obloanele lăsate împiedicau căldura să intre în casă. Și dintr-o dată Deborah o rupse la fugă, nerăbdătoare să regăsească soarele, piscina și pe Olivier.

Olivier. Prietenul ei cel mai bun și cel mai de încredere confident. Fratele său de suflet și inimă, chiar dacă nu și de sânge. Părinții lor se căsătoriseră după divorțul dintr-o altă căsătorie. Copiii au avut parte de un cămin minunat până în clipa când un accident oribil le-a distrus noua familie. Într-o după-amiază mohorâtă de iarnă un camion a derapat pe gheața ca de sticlă și a izbit puternic mașina tatălui lor.

Având pe atunci șaptesprezece ani, Deborah s-a agățat cu disperare de Olivier. În nefericirea lor comună, cei doi adolescenți au devenit și mai apropiați unul de celălalt.

Mai vârstnic, Olivier, era un artist. Pictor. Tablourile sale vibrante și pasionale exprimau toată bogăția temperamentului său aprins și tulburător.

Înalt și suplu, cu un chip încadrat de șuvițe blonde, părea fragil, dar privirea lui pătrunzătoare contrazicea această aparență. Iar față de Deborah se arătase întotdeauna tandru și ocrotitor.

Deborah se așeză lângă el. Stătea întins pe un prosop, la marginea piscinei. De la sosirea lor în Corfu nu făcuseră altceva decât să înoate, să se bronzeze la soare sau să citească ziarele englezești bând ceai cu gheață.

– Cine a sunat?

– Tess Logan.

– Și ce voia?

Dându-și seama că Deborah este tulburată, o privi cu nedumerire.

– Împlinește douăzeci și unu de ani, îi explică ea cu un surâs ce se voia curajos. Sâmbătă dă o petrecere pentru prieteni și ne-a invitat și pe noi amândoi.

– Nu suntem obligați să mergem. Am hotărât să mai stăm aici două săptămâni...

– Știu.

Își aminti de tonul rugător pe care-i vorbise Tess la telefon. Cele două fete fuseseră foarte apropiate, nefiind nici un secret între ele. Și cu toate acestea, la ultima lor întâlnire, Tess o acuzase de trădare, luându-i

apărarea lui Jake și ignorând realitatea celor întâmplate. Acum părea că regretă. Era oare corect să-i refuze o împăcare pe care – cel puțin aparent – o dorea foarte mult?

– Pe de altă parte, cu ocazia asta am putea să mai alungăm niște demoni, adăugă încet Olivier.

Nehotărâtă și tulburată, Deborah nu-i răspunse. Se ridică și plonjă în piscină. Răcoarea apei o înfioră. Ieși energic la suprafață și aruncă o privire către Olivier. Acesta continua să stea întins, cu ochii închiși, părând că doarme.

Seara, Deborah se culcă devreme. Chinuindu-se să-și alunge din minte amintirile dureroase, ațipi în scurtă vreme.

Un pic mai târziu se trezi precipitat și murmurând numele lui Jake. Se uită la ceas și constată că nu dormise decât o oră. Vechile coșmaruri îi reveniseră și o dată cu ele o durere sfâșietoare în suflet. Și toate acestea doar în urma unui simplu telefon.

Încercând să revină la o viață normală, Deborah crezuse că va reuși să-și înăbușe tristețea și să uite, dar gândurile îi zburau în continuare la Jake și la clipele petrecute împreună cu el. De fapt, nu reușea să-l uite.

Se ridică din pat suspinând și se duse la fereastră, pierzându-și privirea în noaptea de afară. În curând revăzu chipul lui Jake, cu pomeții înalți, cu bărbia voluntară și cu ochii scânteind de un licăr sălbatic.

Cutremurată, realiză că în ciuda timpului trecut și a distanței, îl simțea încă dureros de aproape. Oare și el se gândea la ea în acest moment? Alungă gândul acesta cât putu de repede. Totul se sfârșise definitiv între ei. Mai mult, ea chiar fugise, hotărâtă să nu-l mai revadă vreodată.

Ieși tulburată din cameră și se îndreptă fără zgomot spre balcon. Își turnă un pahar de whisky. Își mai reveni puțin și-și privi silueta prelungă reflectată în sticla ferestrei. Avea părul ciufulit și ochii-i păreau imenși. Era ea oare aceeași cu cea pe care o ținea Jake în brațele-i puternice? La amintirea acelor nopți pasionate se simți din nou tulburată. Refuză să se mai gândească și se așeză pe canapea.

Tablourile lui Olivier împodobeau camera cu culorile lor îmblânzite de lumina lunii. Obținuse proprietatea aceasta pictând portretele unei întregi familii aristocrate, cam săracă în bani dar bogată în case. Cu pofta lui de viață, glorie și bani, bineînțeles că Olivier nu lăsase să-i scape această ocazie unică.

Deborah bău o gură din alcool și puse paharul pe măsuța scundă.

Trebuia oare să accepte invitația lui Tess?

Olivier îi dăduse de înțeles că n-are de gând să se amestece în luarea acestei decizii.

– În fond, nu sunt eu cel care a dat bir cu fugiții. Așa că faci ce vrei. Și cred că am putea discuta și despre altceva, îi spusese el.

Dar ea, sub imperiul unor sentimente contradictorii, era incapabilă să decidă ce trebuia făcut. Tot ce știa era că în urmă cu trei ani trebuise să-și adune tot curajul pentru a-l părăsi pe Jake. Și că după aceea se străduise zadarnic să-și găsească echilibrul.

Se îndrăgostise de el din prima secundă.

Dacă ar fi avut atunci inspirația să refuze oferta prietenei sale Charlotte, care-i vorbise de o căsuță din nordul Angliei...

În acel an, Deborah își termina studiile în Arte Frumoase și cum avea enorm de lucru, se instalase în căsuța primitoare construită pe colinele care dominau lacul Windermere. Cu șevaletul instalat pe terasă, putea cuprinde cu privirea imensa întindere albastră a lacului strălucind printre arbori.

După moartea părinților, simțea o imensă nevoie de afecțiune. Sigur, era înconjurată cu simpatie și chiar cu dragoste de mulți dintre colegi, mai ales de Robert pe care-l cunoștea din copilărie. Dar nici unul nu reușise să-i cucerească inima.

Deborah era sensibilă, timidă, impulsivă și pasională. Gândindu-se la trecut, înțelegea acum că fusese o pradă ușoară pentru un bărbat ca Jake.

Cam de o săptămână după sosire, s-a decis să facă câțiva pași înainte de masă și s-a îndreptat spre un râu ce curgea nu prea departe de cabană. Ajunsă pe mal, și-a aruncat privirea de jur-împrejur. S-a convins că nu e nimeni prin apropiere, așa că n-a mai rezistat tentației. S-a dezbrăcat și intrând în apă s-a lăsat să plutească pe spate, privind soarele în crepuscul trecând prin toate nuanțele de roșu.

Peste toate domnea o liniște de început de lume. Nu se auzea decât cântecul păsărilor. Parfumul florilor îmbălsăma aerul. Deborah rămăsese multă vreme în apa râului înainte de a reveni în iarba de pe mal.

Își zvânta părul când, ridicând privirea, îl zărise prima oară pe Jake. Stătea la vreo zece pași de ea, lângă tufișul pe care-și lăsase hainele. Fata încremenise, cu inima bătând nebunește și obrajii în flăcări.

Hainele i se aflau dincolo de bărbatul necunoscut, iar acesta nu părea prea grăbit să se retragă. O privea cu o asemenea intensitate încât ea, aproape instantaneu, s-a simțit ca într-o transă hipnotică.

Cât să fi stat așa nemișcați, uniți prin nenumărate fire invizibile? Nici acum ea n-ar putea ști cu siguranță.

Deodată, o coțofană țâșnise cu zgomot de undeva și rupsese vraja. Deborah tresărise și revenise la realitate.

– Lasă-mă să trec... murmurase ea ridicându-și hainele.

El continua s-o privească mângâindu-i corpul cu ochii uimiți, întârziind pe curbele pline ale coapselor, pe rotunjimile sânilor.

Spre marea ei surprindere și umilință, Deborah își dăduse seama că răspundea inconștient senzualității din privirea necunoscutului.

– Vă rog să plecați, îi spusese cu greutate. Vreau să mă îmbrac.

În sfârșit el se întorsese.

Măsura cam un metru optzeci și dădea impresia unei forțe deosebite. După câțiva pași se oprise lângă un arbore. Vreme de o secundă, Deborah privise după el. Auzise zgomotul unei brichete și simțise aroma tutunului blond al țigaretei pe care și-o aprinsese el.

Precipitată, începuse să se-mbrace. Își aranjase părul și aruncând încă o privire grăbită spre spatele impresionant al necunoscutului, se întorsese să plece. Rămurelele uscate de pe potecă îi trosneau sub sandale. Înspăimântată, iuțise pasul și se împiedicase de o rădăcină. Rapid ca o felină, necunoscutul făcuse un salt și o prinsese, înainte să cadă. Trăgând-o spre el, o repusese pe picioare.

Deborah îl privise cu mai multă atenție. Avea vreo treizeci de ani, poate ceva mai mulți. Părul foarte negru. O figură cu trăsături regulate, cu pomeți înalți, o bărbie voluntară, o gură frumoasă și ochii de un cenușiu extraordinar, exprimând experiență, inteligență și încă ceva ce Deborah nu putea defini. Un fel de gravitate specială, profundă și misterioasă. Își coborîse privirea și spusese:

– Mulțumesc...

Iar el o lăsase din brațe. Cuprinsă dintr-o dată straniu de o slăbiciune stranie, incapabilă să mai gândească limpede, îl lăsase s-o conducă până la căsuță.

În seara aceea, viața i se schimbase complet. Jake o tulbura până-ntr-atât încât ea își pierdea cu totul cumpătul.

Instinctiv, înțelesese că el nu se supunea decât propriilor reguli. Sigur pe el, așa cum numai cei puternici știu să fie, el obținea tot ce dorea, pentru că n-avea nici cea mai mică îndoială asupra acestui lucru. Poseda toate acele calități pe care ea le admira în mod deosebit, dar pe care nu le mai întâlnise reunite în persoana unui singur individ. Necunoscutul i se prezentase cu simplitate, dar și cu curtoazie: Jake Logan.

Deborah auzise de acest nume cu reputație: posesorul lui scria piese de teatru de succes atât în Anglia cât și în Statele Unite. Criticii se întreceau să le elogieze. Pe scurt, avea în față un bărbat cu adevărat celebru.

Piesele scrise de el erau complexe, pline de sensibilitate, și dovedeau o profundă cunoaștere a sufletului omenesc.

În mod ciudat, Deborah nu se simțea prea surprinsă de identitatea celui pe care abia îl cunoscuse. Totul la el respira succes și celebritate.

În seara următoare, când el o invitase la cel mai șic restaurant din Windermere, ea era deja iremediabil îndrăgostită.

Îi povestise fermecată toată viața ei. Apoi îl urmase, fără ezitare, acasă. În vasta lui locuință trecuse încân-

tată prin camerele mari, admirând decorația, mobilierul și mulțimea de obiecte de artă aflate peste tot. Iar când el o privise enigmatic și pasional, își pierduse pur și simplu capul. A fost de ajuns ca el s-o sărute ușor pe gură pentru ca o dorință irepresibilă s-o cuprindă nestăvilit. Și în timp ce el o mângâia și o îmbrățișa cuprins de patimă, ea îi răspunsese fără nici o reținere. La un moment dat, totuși, el se desprinsese din îmbrățișare și făcând eforturi vizibile de a se regăsi, îi spusese că trebuie s-o ducă acasă, fiindcă lucrurile erau pe cale să scape de sub control. Atunci ea îi cuprinse capul în mâini și-l sărutase însetată pe buze. Au făcut dragoste dezlănțuiți, aceasta aducându-i o fericire inimaginabilă.

A învățat despre dragoste totul de la Jake. Din păcate, printre altele și despre gelozie.

– Nici tu nu poți să dormi, nu-i așa? Căldura asta insuportabilă...

Deborah tresări auzindu-l pe Olivier. Acesta aprinse o lampă și scoase o înjurătură când se împiedică de piciorul mesei. Întotdeauna era indispus când lucrurile ieșeau din ritmul normal.

– De ce stai pe întuneric? o întrebă el iritat.

– Mă gândeam...

Era conștientă de tristețea din propria voce și de expresia nefericită pe care o avea. Amintirea lui Jake o marca mai mult decât era dispusă să admită.

Olivier se îndreptă spre bar și-și turnă un whisky, apoi se apropie de fereastră și-și lipi fruntea de geam.

– De ce trebuie să te gândești tot timpul la individul ăsta? spuse el aproape cu furie. Cât timp vrei să te mai chinuiești din cauza lui?

Tânăra ridică din umeri a neputință.

Olivier nu-l simpatizase niciodată prea tare pe Jake. Nu-i plăcea violența și-i văzuse reacția teribilă când Deborah îl părăsise. Așa că ar fi vrut ca ea să-l poată uita definitiv.

Se întoarse spre ea și o privi o clipă, după care expresia i se mai îndulci.

– Am putea să discutăm, dacă simți nevoia, spuse mai concesiv.

Ea îi surâse, știind ce înseamnă pentru el abordarea acestui subiect.

– Nu, mulțumesc...

– Cum dorești.

Deborah îl privi mai atent și după aerul lui abătut își dădu seama că nu numai căldura îl împiedica să adoarmă.

– Ce se întâmplă, Olivier?

El rămase o clipă tăcut.

– Bravo! îi răspunse apoi. Ce bine că grijile nu te împiedică să observi că și alții...

– Hai, povestește!

– În după-amiaza asta, în timp ce erai în oraș, mi-a telefonat Beatrice. Vrea să vină aici. Părea să aibă nevoie de o pauză.

– Știe că sunt și eu aici? Ce i-ai răspuns?

– Că e imposibil. Că am de lucru și nu vreau să fiu deranjat.

– Oh! Olivier...

– N-am avut de ales. Vocea lui David se auzea foarte aproape.

– Atunci de ce ți-a mai telefonat?

– De unde să știu!

Ridică din umeri, obosit.

– Încearcă desigur să se folosească de mine pentru a-l face să sufere, așa cum a mai făcut-o! Dar mi-a ajuns. Toate astea nu duc la nimic.

Deborah oftă.

Olivier o iubea pătimaș pe Beatrice Maitland, o femeie splendidă (și măritată).

Era manechin la firma lui Cole Sullivan, patronul lui Deborah, și prezenta modelele desenate de aceas-

ta. Olivier o întâlnise în urmă cu un an, la o petrecere, în apartamentul lui Cole din Londra. Nu mult după aceea și-a părăsit soțul și s-a mutat împreună cu Olivier. Relația dintre ei fusese deosebit de aprinsă. Iar Deborah n-a înțeles cât de îndrăgostit era Olivier decât atunci când Beatrice s-a întors la soțul ei.

Într-o căsnicie departe de a fi perfectă... În același timp încerca să-l păstreze și pe Olivier, știind cât de mult o iubea. Iar el făcea eforturi să scape din capcana acestei iubiri ca un blestem.

Deborah înțelegea că situația asta imposibilă era pentru el un adevărat infern. Și o detesta pe Beatrice Maitland pentru egoismul și cruzimea ei.

Olivier se schimbase mult în ultimele luni. Se apucase să bea și se disprețuia pentru slăbiciunea de care dădea dovadă. Pereții apartamentului îi erau tapetați cu fotografii și desene reprezentând-o pe Beatrice. Avea momente de depresie când nici să picteze nu mai putea.

Își ascundea destul de bine tristețea față de cunoscuți, dar pe Deborah n-o putea păcăli. Ea se întrebă chiar cu neliniște cum se va sfârși toată povestea. David Maitland era bogat, iar Beatrice, prea interesată ca să se despartă vreodată de el definitiv.

Deborah își privi fratele și simți că i se frânge inima.

– Poate că...

– Mă duc să mă culc, o întrerupse Olivier. Mâine mă duc la Paleokastritsa să fac fotografii. Mergi și tu?

– Da. La ce oră pleci?

– În zori, cred că e cel mai bine.

Se îndreptă spre ușă, dar se întoarse înainte să iasă.

– Ce ai hotărât pentru aniversarea lui Tess? se interesă el.

– Încă nimic.

– Cred că ar trebui totuși să mergem.

– Dar de ce?

El avu un surâs afectuos.

– Știi bine de ce, Deborah.

– Și dacă...

– Dacă Logan va fi acolo – și probabil că va fi – eu voi fi lângă tine să te ajut. Dar sunt sigur că poți rezolva totul singură.

– Aș prefera să mă gândesc până mâine.

– Hai, măcar tu nu da dovadă de slăbiciune.

– Așa cum dai tu? îi replică ea, tăind în carne vie.

– Da, așa, recunoscu el. Chiar așa.

Și ieși din cameră.

Deborah știa că va merge la aniversare. N-o lăsa inima s-o supere pe Tess. Dar acolo îl va vedea și pe Jake. Oare cum va rezista șocului acestei prime reîntâlniri?

După despărțire, Olivier vorbise cu Cole. Acesta îi propusese fetei să plece la Los Angeles și să lucreze nouă luni la sediul central al firmei. Deborah a acceptat imediat.

Zilele petrecute în Statele Unite i-au făcut bine, depărtarea și munca împiedicând-o să se gândească tot timpul la Jake.

La întoarcere, lucrurile păreau rezolvate. Reușea să trăiască normal, împărțindu-și timpul între Londra și Statele Unite. S-a căsătorit cu Roger, un prieten din copilărie. O căsătorie care a durat până la moartea tragică a soțului său, care s-a petrecut la trei luni după nuntă.

Îl mai zărise din întâmplare pe Jake de vreo două ori. Prima dată înainte de căsătorie. Rămăsese împietrită. Tocmai ieșise dintr-un magazin de unde cumpărase niște butoni de aur pentru o aniversare a lui Cole, când l-a văzut pe trotuarul din față.

Vorbea cu un bărbat, având pe buze acel zâmbet puțin ironic pe care ea îl cunoștea atât de bine. Din

când în când își înlătura cu un gest nerăbdător părul de pe frunte. Ea nu se putuse să nu-i admire frumusețea atât de bărbătească și farmecul irezistibil, suferind cumplit că nu-i mai aparține. Apoi el se urcase în mașină și șoferul demarase. Nu-l mai văzuse de atunci.

După această întâmplare, Deborah trecuse printr-o perioadă de depresie. Ziarele comentau abundent succesul pieselor scrise de el și dădeau amănunte legate de ultimele lui cuceriri feminine. Iar ea, în pofida a tot ce se întâmplase, nu se putea abține să citească tot ce se scria despre el.

Se ridică din fotoliu și merse la fereastră, privind gânditoare Mediterana sub clar de lună.

Trebuia neapărat să se elibereze de amintirile acestei iubiri. Trebuia să-și alunge din minte chipul lui Jake. Și cel mai bun mijloc, desigur, era să-l mai întâlnească o dată. Pentru ultima oară.

Capitolul 2

Construită pe colinele din Benitses, în partea de răsărit a insulei Corfu, vila lui Olivier se afla cam la cinci ore de mers cu mașina de Paleokastritsa.

Deborah se trezi devreme, după câteva ore de somn chinuit. Făcu un duș și îmbrăcă niște bermude și un tricou alb. Apoi își perie părul blond și-l împleti într-o coadă bogată lăsată pe spate, constatând că are cearcăne și arată obosită.

Olivier prepara cafeaua când ea intră în bucătărie. O salută afectuos. Deborah îi văzu trăsăturile feței și înțelese că nici el nu avusese o noapte mai bună.

Afară, răsăritul înroșea cerul și făcea să sclipească apele mării.

Deborah n-a putut să mănânce nimic. L-a privit pe Olivier cum mănâncă ceva fructe, apoi au închis și s-au suit în jeepul închiriat.

Pe drum, au fost nevoiți să încetinească din cauza unui măgar ce mergea pe mijlocul drumului. Îl călărea un bărbat, urmat pe jos de o femeie în negru. Depășindu-i, Olivier le făcu cu mâna.

– Iată ce se poate numi egalitate, remarcă el înveselit.

Deborah nu zise nimic. Nu prea îi ardea de glumă.

Un pic mai târziu, se opriră la Kerkyra, capitala insulei, pentru a cumpăra filme și pentru a admira străzile drepte, înveselite de balcoanele cu flori.

Au ajuns la Paleokastritsa înainte de amiază. Făcură turul țărmului în formă de treflă, trecând prin fața vilelor luxoase construite aproape de mare.

La acea oră, căldura era greu de suportat. Se opriră la un restaurant de la marginea mării, la o masă de pe terasă, și mâncară salată de roșii, brânză și măsline. Refăcuți și odihniți o porniră pe drumul ce ducea la mănăstirea construită pe faleză, dominând golful cu clopotnița ei albă și zveltă.

Se despărțiră în fața capelei. Deborah intră în biserică, iar Olivier se duse să facă fotografii.

Tânăra fată admiră plafonul pictat, icoanele vechi și candelabrele de argint, oprindu-se în fața unei inscripții care spunea că Paleokastritsa era pomenită de Homer în Odiseea. Deborah se gândi că o informație de acest fel l-ar fi interesat foarte mult pe Jake. Imediat închise ochii, înspăimântată. Crezuse că scăpase de obiceiul de a vedea și analiza totul din punctul de vedere al lui Jake...

Tulburată, ieși în curtea inundată de soare.

Marea era bleu-turcoaz, presărată cu stânci maronii înălțându-se spre cer. Un spectacol splendid, atât de plin de liniște și senin încât regretă că nu putea împărți bucuria acestor clipe cu cineva. De fapt, se gândea la singurul bărbat din viața ei pe care-l dorise și iubise cu disperare, în ciuda caracterului său surprinzător și impulsiv : la Jake Logan.

Își aminti de vara în care se cunoscuseră și de cele două săptămâni de neuitat petrecute împreună la Windermere.

În acea perioadă, ea avea mult de lucru. Dar asta n-a mai avut nici un fel de importanță. Tot ce conta era să fie împreună cu Jake. Făceau excursii prin împrejurimi, se plimbau cu barca pe apele liniștite ale lacului și trăiau cu pasiune nopțile.

Deborah era pe atunci atât de nevinovată și lipsită de experiență... Jake nu semăna cu nici unul dintre băieții pe care ea îi cunoscuse până atunci. Avea o siguranță de sine neobișnuită. O făcuse să-i vorbească despre ea, părând interesat de toate amănuntele vieții ei. Dar a trebuit să treacă timp până să facă același lucru și el.

La început nu știa decât că el venise să scrie, dar că nu reușise să scrie nici un rând de când se cunoscuseră. Și se simțea, într-un fel, mândră de asta.

– Nu mă pot gândi decât la tine, îi spunea el. Ești atât de frumoasă, atât de dulce...

Iar noaptea o strângea în brațe cu toată ardoarea firii lui posesive și dominatoare. Puțin câte puțin a început să descopere personalitatea celui pe care-l iubea. Cele două săptămâni fuseseră fantastice.

Până la urmă el îi povestise despre sine, despre copilăria lui fără tată, care o părăsise pe mama lui înainte de naștere. Era un muzician celebru și nu avusese cu ea decât o aventură relativ scurtă. A murit doi ani mai târziu, fără să-și fi văzut vreodată fiul. Jake fusese crescut de bunicul său Sander Logan, despre care vorbea cu admirație și duioșie.

Mama lui se recăsătorise mai târziu și Tess se născuse în urma acestei căsnicii nefericite. Când s-a pronunțat divorțul, nu era decât un bebeluș, și la doisprezece ani era deja orfană.

Jake povestea toate acestea cu detașare, ca și cum nu l-ar fi privit în vreun fel.

După studiile universitare, călătorise mult și asta i-a permis să acumuleze o solidă experiență de viață. Avea umor și afișa un fel de detașare în raport cu lumea, ceea ce la început o derutase pe Deborah. Dar mai târziu reușise să decopere fascinația și unicitatea firii lui Jake, ca și acea sensibilitate deosebită ce explica succesul pieselor scrise de el.

– Uite pe cine am întâlnit!

Tânăra fată tresări. Olivier se aproia de ea însoțit de Cole și de fosta lui soție, Janetta. Cole era ultimul om pe care Deborah se aștepta să-l întâlnească la Paleokastritsa.

– Ce naiba faci pe aici? îl întrebă, adresându-i un zâmbet bucuros.

El o îmbrățișă și observă cu amabilitate :

– Te-ai bronzat, Deborah, și asta te face irezistibilă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare!

Era obișnuită cu complimentele lui Cole.

– Și tu ce faci, Janetta? urmă întorcându-se către fosta soție a lui Cole.

– Foarte bine, mulțumesc. Ești strălucitoare, Deborah.

Ca și Cole, Janetta se apropia de patruzeci de ani, dar părea mult mai tânără. Era foarte atrăgătoare. Era machiată cu grijă, purta o rochie de vară roșie și o pălărie de pai cu boruri largi.

Deborah își privi pe furiș îmbrăcămintea și suspină: întotdeauna se simțea stângace și comună când era alături de Janetta.

– Eu? o întrebă ea surprinsă. Nu prea cred.

Cole o ținea pe Janetta pe după umeri, fără s-o piardă din ochi pe Deborah.

– Ce copil încântător, remarcă el. Atât de modest și spontan.

– N-o tachina, dragule. S-ar putea să ți-o ia în nume de rău, îi spuse Janetta pe un ton destul de acru.

– Oh! Am obișnuința sarcasmelor lui Cole, spuse Deborah. Să știi că e un șef insuportabil. Janetta și Cole râseră din toată inima. Se cunoșteau din copilărie. Căsătoriți la optsprezece ani, divorțaseră la douăzeci.

– Eram prea apropiați, explica mai târziu Cole. Era imposibil să stăm împreună zece minute fără să ne contrazicem!

Rămăseseră prieteni. Cole spunea că nu regretă nimic. În schimb, Deborah simțea că lucrurile nu stăteau la fel și cu Janetta, iar felul în care își privea fostul soț confirma presupunerile ei.

Cole era mai ascuns. Nu vorbea niciodată de Janetta, decât pentru a se plânge în glumă că-i plătește o pensie demnă de regina din Saba. De asemenea, susținea că nu are decât relații pasagere cu splendidele femei cu care se afișa adesea.

– Trebuie să veniți la hotelul nostru, să cinăm împreună, spuse el deodată.

– Sigur că da, fu de acord Olivier. Astă-seară suntem liberi.

Au hotărât să se întâlnească pe la ora nouă.

*

* *

Olivier opri jeepul în fața vilei pe la ora șapte. În prag se întâlniră cu Maria, o localnică tânără care venea o dată la două zile să facă menajul. Nu știa decât câteva cuvinte în engleză.

– Rufe... spălat... îi anunță ea.

– Mulțumesc foarte mult, Maria, îi răspunse Olivier.

Fata se înroși, își plecă privirile și se îndepărtă în grabă.

– Vrei să bei ceva? o întrebă el pe Deborah, după ce ajunseră în salon.

– Un gin tonic, dacă ești amabil. Cred că ai făcut o nouă cucerire, adăugă ea, malițioasă.

El o privi cu un aer nedumerit.

– Maria, făcu ea precizarea.

Olivier ridică din umeri și-i întinse paharul.

– Ai băgat de seamă, nu-i așa? îl tachină ea.

În acel moment sună telefonul. Olivier se crispă aproape imperceptibil când Deborah ridică receptorul.

– Alo!

Era Beatrice.

– Bună, Olivier este pe acolo?

– Oh, Beatrice! exclamă Deborah, pentru a-și preveni fratele. Ce faci?

Olivier se schimbă la față.

– Nu sunt aici, șopti el făcând un semn energic cu mâna.

Deborah clătină din cap.

– Îmi pare rău, răspunse apoi în telefon, nu este aici. E la Benitses ca să developeze niște filme. Am fost de dimineață la Paleokastritsa și a făcut o mulțime de fotografii.

– Vrei să fii drăguță și să-i spui că am sunat? Dacă poate să mă sune... Are numărul meu de telefon.

Deborah îi promise și apoi puse telefonul în furcă.

– Nu-mi place să mint, îi spuse ea lui Olivier.

– Te rog să mă ierți, dar n-am curajul s-o înfrunt.

– În orice caz, trebuie observat că e tenace. Vrea s-o suni. Acum mă duc să fac un duș.

*

* *

Apa caldă o destinse pe Deborah. În timp ce se ștergea, se privea în oglindă. Avea pielea bronzată, corpul zvelt îi era bine proporționat, cu sâni rotunzi, talie subțire și picioare lungi. Cu toate acestea, nu era mulțumită. Desena toalete pentru manechine filiforme și, în ciuda unor eforturi, totuși nu ajunsese să le semene.

Își uscă părul și apoi își făcu un machiaj discret. De trei ani începuse să-și ascundă astfel amărăciunea. Își

privi ochii mari, verzi, nasul drept, gura plină ce trăda o natură pasională și generoasă, și ajunse la concluzia că nu arată prea grozav.

Își puse niște pantaloni de in alb, o bluză albastră de mătase, își mai perie un timp părul, apoi coborî în salon. Olivier nu era acolo, așa că se hotărî să se plimbe prin grădină. Se întunecase. Florile parfumau aerul. Tânăra se îndreptă spre piscină, privind visătoare spre vila iluminată. Deodată o cuprinse o tristețe imensă. Se simți disperat de singură, fără nici o rațiune de a exista. Nici căsătoria atât de scurtă cu Robert, nici moartea neașteptată a acestuia nu reușiseră s-o facă să-l uite pe Jake Logan. Iar convorbirea cu Tess îi răscolise amintirile. Îl iubise atât de mult pe Jake!... Iar acum, ce simțea pentru el? Dragoste sau ură? N-ar fi putut să spună.

Îl detestase atunci când îl surprinsese în pat cu Leila. Toate visele i se spulberaseră, a fost o lovitură teribilă. S-a închis în sine și a încercat să găsească cel mai bun mijloc de a se proteja.

– Ești gata, Deborah? O să întârziem!

Vocea nerăbdătoare a lui Olivier o scoase din visare.

– Iată-mă, îi răspunse ea.

El închise imediat ușa de la intrare și se îndreptă în urma ei spre jeep. Îmbrăcat în smoching alb, părea incredibil de tânăr.

– Ești foarte seducător, remarcă ea cu o privire admirativă.

El zâmbi scurt, flatat.

– Și tu ești nemaipomenită, o asigură el.

*

* *

Străzile din Kerkyra erau pline de lume și de mirosuri apetisante venind dinspre restaurante. Olivier opri mașina în fața hotelului luxos în care locuiau Janetta și Cole.

– Apartamentul domnului Sullivan, spuse el la recepție. Vreți să-l anunțați că au sosit doamna Stevens și domnul Lawrence?

– Desigur, domnule.

La ieșirea din lift îi aștepta Cole.

– Ești splendidă, îi spuse el lui Deborah, îmbrățișând-o.

– Mulțumesc, îi răspunse aceasta cu ochii strălucind de plăcere.

După ce-i strânse mâna lui Olivier, îi conduse în apartament.

– Ce doriți să beți? îi întrebă mai apoi. M-am gândit că ar fi mai plăcut să cinăm aici. Am fi mai liniștiți. Să sperăm că și Janetta va reuși să fie în cele din urmă gata...

Făcu această reamarcă pe un ton cam plictisit. În mod evident, nu-i conveneau unele din obiceiurile fostei soții.

Deborah îl privi în timp ce umplea paharele. Era atrăgător: înalt, cu umerii largi, cu o față cu trăsături bărbătești și părul negru. Putea fi foarte agresiv în afaceri, dar cu cei pe care-i iubea se arăta totdeauna bun și tandru. Respecta talentul și-i prefera pe angajații care aveau personalitate. Era un om plin de contraste și Deborah îl găsea fascinant.

Sorbind din ginul tonic, admiră camera în care se aflau: pereții acoperiți cu un tapet de mătase de culoarea caisei, mocheta crem, lustra cu țurțuri de cristal. Totul era luxos și elegant.

Cei doi bărbați începură să discute, dar tânăra simți de câteva ori asupra sa privirea îngrijorată a lui Cole. Părea oarecum suspicios. Își luă un ziar de pe o măsuță și începu să-l răsfoiască. În general, Cole avea

o atitudine protectoare față de ea. O trata cu precauție, ca și cum ar fi fost un vas fragil și prețios. Îi era recunoscătoare pentru asta, dar acum simțea că abia se poate stăpâni să nu izbucnească în hohote de plâns.

Parcursese cea mai mare parte a titlurilor scrise cu litere groase, când un anunț din josul unei pagini îi îngheță inima.

«Un celebru dramaturg a avut un accident de mașină» Și dedesubt, poza lui Jake. Privi cu aviditate chipul familiar, și cu sufletul la gură, citi cuprinsul articolului.

„Jake Logan și însoțitoarea sa, actrița Caroline Winters, rulau pe autostradă în drum spre Londra, când un vehicul a derapat și i-a lovit în plin. Domnișoara Winters n-a pățit nimic, dar domnul Logan s-a ales cu două coaste rupte. Ceea ce poate fi considerat un miracol dacă ținem cont de halul în care a ajuns mașina, aproape spulberată de impact..."

Caroline Winters... Încă o cucerire de-a lui Jake. Atrăgea femeile ca un magnet și ele se băteau să-i obțină favorurile. La gândul ăsta, Deborah simți o durere ascuțită în dreptul inimii.

Își goli paharul și aruncă o privire furișă spre Cole și Olivier. Evident ocupați cu discuția lor, nu observaseră nimic. Mai privi o dată fotografia lui Jake, cu gura lui voluntară, ochii magnifici și părul rebel...

Deodată o voce feminină îi salută pe toți. Deborah își ridică ochii, cu un zâmbet absent.

– Ah! În sfârșit, zise Cole. Credeam că o să ne așezăm la masă fără tine!

Janetta era năucitoare, ca de obicei. Era îmbrăcată într-o rochie verde de mătase care-i lăsa descoperiți umerii perfecți și-i punea în valoare liniile armonioase ale siluetei. Un rubin de o mărime considerabilă îi atârna la gât.

S-au așezat lângă ferestrele camerei. Mâncarea era delicioasă: vițel fraged și suculent, cu condimente și sos de smântână, și o prăjitură tradițională.

După masă, Janetta îl atrase pe Olivier să valseze împreună, iar Deborah ieși pe balcon. Îi făcea bine să nu se mai prefacă.

– Ce se întâmplă, Deborah? întrebă Cole ieșind după ea.

– Nimic, îl asigură ea. Aveam nevoie de aer, asta-i tot.

– Te-am observat câteva minute mai devreme și te cunosc suficient de bine pentru a-mi da seama că ai probleme. Dacă vrei, putem discuta...

O cuprinse cu brațul pe după umeri și se aplecă spre ea. După moartea lui Robert, îi făcuse destule confidențe. De asemenea, el era la curent cu existența lui Jake, deși ea nu-i povestise totul în detaliu.

– Te asigur că n-am nimic. Hai să intrăm!

Atunci ea ridică privirea și se simți teribil de stânjenită de ceea ce se putea deslușI în atitudinea lui Cole.

– Nu, Cole, eu...

El zâmbi fără veselie.

– Încă nu ți-ai dat seama, Deborah? o întrebă el cu glas scăzut.

– Nu înțeleg despre ce vorbești...

– Dacă ți-aș spune adevărul ar însemna să nu te mai pot vedea după aceea, îi răspunse Cole afectuos.

– Oh! Cole...

Era atât de neașteptat tot ce se întâmpla. Deborah nici măcar nu se gândise că el ar putea fi îndrăgostit de ea.

– Nu spune nimic, draga mea, îi zise el încetișor, punându-i un deget pe buze. Și mai gândește-te.

– Dar eu...

– Sst! Oare de ce cred că în seara asta n-am fost prea inspirat? Hai să mergem... Trebuie neapărat să beau ceva.

– Pune-mi și mie un pahar, se auzi deodată vocea Janettei. Mor de sete după atâta dans!

Oare de câtă vreme stătea în umbră? Și ce auzise din toată conversația?

Intrară toți trei și pe chipul lui Cole apăru obișnuita-i expresie de plictiseală.

Pe drumul de întoarcere, Deborah rămase tăcută. Toate întâmplările serii i se învârteau în cap, iar chipul lui Jake o urmărea stăruitor. Trebuia neapărat să-l revadă ca să poată scăpa de starea asta de delir.

– Olivier, m-am hotărât să mergem la aniversarea lui Tess! spuse ea brusc.

Fratele ei o privi o secundă, surâzând.

– Știam că surioara mea nu-i un biet puișor plouat...

Capitolul 3

La Londra ploua și era foarte frig. În taxiul care-i ducea acasă, Deborah tăcea. Îi confirmase lui Tess participarea la petrecere, iar aceasta se arătase foarte bucuroasă.

Absorbită de gânduri, nu asculta ce-i spunea Olivier. Așa că se trezi singură pe peronul din fața casei. Când se dezmetici, văzu că acesta rămăsese în taxiul care se îndepărta.

Deschise ușa, zgribulită de frig.

Locuiau într-o casă cu arhitectură victoriană, înaltă și dreaptă, cu grădină. Inițial, casa aparținuse mamei lui Olivier. Acum era împărțită în două apartamente spațioase: unul pentru Deborah, celălalt pentru Olivier.

În hol era un aer închis, iar dincolo de ușă era un morman de scrisori. Deborah le alese pe cele adresate lui Olivier și le puse pe o masă, apoi aprinse focul.

Își prepară la bucătărie o cafea și o omletă. Când termină își puse hainele în coșul de rufe murdare.

Se simțea singură. Să fi fost doar o impresie datorată sfârșitului de vacanță? Desigur că nu. În sinea ei își dădea seama că perspectiva de a-l revedea pe Jake o face vulnerabilă.

*

* *

A doua zi încercă zadarnic să se concentreze asupra lucrului. Când înțelese că e inutil, își închise caietul cu schițe și ieși să-și caute o toaletă pentru petrecerea lui Tess. Îi trebuia ceva care s-o pună deplin în valoare pentru a părea dezinvoltă. Așa că-și petrecu toată după-amiaza în magazinele din West End. Cu un sfert de oră înainte de ora închiderii, găsi în sfârșit ceea ce căuta: o rochie de mătase neagră de o simplitate rafinată. Mulată pe corp, cu decolteu în spate și evazată deasupra genunchilor. O probă privindu-se în oglindă: îi stătea foarte bine. Negrul îi evidenția tenul

bronzat și făcea ca părul să-i pară și mai blond. Mai cumpără și niște sandale negre cu toc înalt, după care ieși din magazin.

Era ora de sfârșit de program, așa că în Knightsbridge circulația era intensă. Încercă inutil să oprească un taxi și tocmai când era pe cale să renunțe, o mașină stopă lângă ea. Deschise portiera zicându-și că s-a născut totuși sub o stea norocoasă. Își puse pachetele înăuntru și când se așeză, sângele îi îngheță în vine: pe bancheta din spate se afla Jake Logan.

Îngrozită, bâlbâi câteva cuvinte incoerente:

– Eu... îmi pare rău... n-am știut că e ocupat...

– Nu-i nici o problemă. Ne poate duce pe amândoi. Și spuse șoferului să pornească.

Se aflau așezați față-n față. Deborah credea că trăiește un coșmar.

– Ai amabilitatea să mă lași să cobor? îl întrebă ea cu răceală, fără a îndrăzni să-l privească.

– De ce? N-ai să găsești altceva ca să ajungi acasă.

Recunoscând vocea caldă și gravă, se înfioră.

– Prefer să merg pe jos, îl asigură ea.

Situația părea că-l amuză pe Jake.

– Ți-e frică, Deborah? Doar nu suntem singuri, închiși undeva.

Fata își mușcă buzele. Cum de reușea s-o tulbure atât de mult?

Taxiul se opri la un stop. Se întoarse și privi afară. În douăzeci de minute va fi acasă. Trebuia doar să aibă răbdare!

Își înclină capul în așa fel ca părul să-i ascundă obrajii în flăcări. Simțea că Jake o cercetează cu atenție. Atmosfera era nemaipomenit de încordată. Nervoasă, își puse mâinile tremurânde în buzunare. Era în stare de șoc.

– Nu te-ai schimbat deloc! îi spuse el cu voce schimbată.

– Ba bine că nu! îi răspunse ea ridicând privirea. Trei ani sunt o veșnicie!

– Știu. Spune-mi, ce mai faci? Tonul părea neutru.

– Bine. Foarte bine.

– Și soțul tău....

– A murit.

Încerca să se exprime lapidar pentru a-și ascunde emoția.

– Știam.

– Atunci de ce mai întrebi?

– Voiam să-ți văd reacția.

– Ai rămas același, îi spuse ea printre dinți. Un mitocan fără scrupule.

El primi insulta fără să clipească.

– Constat că ești la fel de rea ca înainte, îi spuse el cu un zâmbet ironic.

Fetei i se puse un nod în gât. Era gata să izbucnească în plâns. Se întoarse și privi înspre stradă, fără să vadă nimic.

Jake... era neschimbat. Poate câteva riduri în plus în colțul ochilor, dar nici un fir de păr alb. Era la fel de atrăgător și puternic ca în clipa când se despărțiseră.

Și era atât de aproape că ar fi putut să-l atingă. Magnetismul ființei lui o tulbura tot atât de mult ca în trecut. Cum de putuse să creadă că devenise imună la farmecul acestui bărbat? Timpul trecut nu servise la nimic.

Taxiul se opri brusc și șoferul claxonă o mașină care le tăiase calea. Deborah se pomeni proiectată în brațele lui Jake. Pentru o clipă îi simți răsuflarea pe buze.

– Îmi pare rău, bâigui ea pentru a rupe tăcerea după ce se așezară din nou.

– N-ai de ce...

O privea insistent și ea remarcă deodată că el are o poziție cam nefirească. Își aminti că avusese un accident.

– Te mai dor coastele rupte? îl întrebă ea fără să vrea.

– Îngrozitor, îi răspunse el calm.

Nu-i venea să creadă că putuse să-l întrebe așa ceva.

– Și ai vrea să-ți plâng de milă? îi replică ea cu răceală.

El râse.

– În orice caz, îmi face plăcere să constat că încă îți mai faci griji în legătură cu mine.

– Am citit în ziare că ai avut un accident, îi răspunse ea pe același ton. Doar nu-ți închipui că mă preocupă starea sănătății tale?

– Mă întreb de ce ești atât de înverșunată, spuse el încet.

Fata se întoarse ca să-și ascundă lacrimile. Oare de ce se purta atât de prostește?

– Deborah...

Îi pronunțase numele cu atâta tandrețe încât ea făcu eforturi să nu izbucnească în plâns.

– Lasă-mă în pace, îi răspunse ea cu voce tremurătoare.

– Dă-mi un motiv să te ascult.

O prinse de bărbie și-i întoarse fața către el. Deborah îl privi cu ochii încărcați de lacrimi și sfidare.

Jake o contemplă îndelung, surprins de ceea ce descoperea : era atât de fragilă și vulnerabilă. Fugise

departe de el, fără nici o explicație, și se măritase cu altul. Și cu toate astea încă o mai afectau gesturile lui.

– Îmi pare rău, spuse el dându-i drumul.

– Nu-i nimic.

Revenindu-și, îl privi cum scoate o tabacheră de aur. Privindu-i mâinile puternice, își aminti cu acuitate de atâtea mângâieri.

– Vrei o țigară?

Fata tresări.

– Nu, mulțumesc, îi răspunse ea repede.

– Nu te deranjează că fumez, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu!

Jake surâse, din ce în ce mai amuzat. Enervată, ea se întoarse din nou să privească circulația. Auzi aprinzându-se o brichetă și simți mirosul tutunului blond care în mod straniu o ducea cu gândul în trecut.

– S-ar părea că lucrezi pentru Cole Sullivan?

– Într-adevăr.

– Și îți place?

– Da.

Cu gândul la Cole și la cele întâmplate în Corfu, nu putu să nu roșească. Încercă să mascheze, acoperindu-și obrajii cu părul. Dar lui Jake nu-i scăpă amănuntul.

– Chiar trebuie să-mi pui mereu întrebări? i se adresă ea, agasată.

– De cine ți-e frică, Deborah?

– De tine.

Îi dăduse răspunsul fără să se gândească și imediat își regreta sinceritatea.

– De ce?

– Habar n-am.

În parte, era adevărat.

Jake suspină, ezită o clipă, apoi se hotărî să tacă.

– Tess mi-a spus că ai acceptat să vii la aniversare, declară totuși, după un timp.

Deborah confirmă, dar numai Dumnezeu știa cât de tare dorea să-și poată retrage promisiunea. Nu-și imaginase că revederea lui Jake o să-i producă un asemenea șoc.

– N-ar fi fost drăguț s-o refuz. Pur și simplu din cauză că...

– Din cauza noastră? Întrebarea suna ironic.

– Dacă vrei.

Ea își ridică gulerul mantoului.

– Ți s-a făcut frig?

– Tu ce crezi?

Era exasperată de atâta cinism. Mai ales că el nu părea deloc tulburat de reîntâlnire.

Ca și cum trecutul lor comun îi devenise indiferent.

– Mi se pare important s-o facem pe Tess să creadă că ne înțelegem bine, îi spuse Jake serios.

– Ah, și de aceea ai provocat întâlnirea asta? îl întrebă ea cu voce mai ridicată. Știa că Jake nu lăsa nimic la întâmplare. Atinsă în amorul propriu, își reveni.

– Nu-ți face griji, n-am intenția s-o necăjesc pe Tess. De altfel, îmi face chiar plăcere s-o reîntâlnesc.

– Și ei, îi spuse el fără s-o scape din priviri.

În același moment taxiul se opri și Deborah își recunoscu casa. Căută febril în geantă după portmoneu. Voia să-și plătească partea ei din costul cursei. Chiar dacă părea ridicol, totuși nu voia să-i fie cu nimic datoare acestui bărbat.

– Lasă, îi spuse el pe un ton ferm.

– Nici nu se pune problema!

Din nefericire, era atât de zăpăcită încât nu reușea să-și găsească portmoneul.

– Deborah, te rog...

Părea din nou amuzat. Ea renunță, învinsă.

– Mulțumesc, îi spuse ea coborând.

Se simțea stângace și ridicolă.

– Plăcerea este de partea mea, îi replică el malițios. Deborah îi întoarse brusc spatele și se îndreptă spre

intrare. Vântul sufla înghețat. Scotoci după chei în poșetă, fără a reuși să le găsească. « Geanta asta blestemată e plină de lucruri inutile... » Prea preocupată, nici nu băgase de seamă că taxiul încă nu plecase. De aceea, tresări puternic când cineva o prinse de umăr. Se întoarse și se trezi față-n față cu Jake.

– Ți-ai uitat pachetele astea în mașină, o anunță el și i le întinse.

– Oh! Îți mulțumesc... îi răspunse ea, grăbindu-se să i le ia din mână.

Foarte aproape de ea, Jake o examină cu atenție.

– Deborah, ce ți se întâmplă? o întrebă el cu blândețe.

– Eu... nimic.

Nici nu-și mai găsea cuvintele.

– De ce îți e atât de frică de mine?

– Nu-mi mai este frică, îi răspunse, aruncându-i o privire fugitivă.

– Ei, atunci hai să mâncăm diseară împreună.

Deborah scutură din cap, înspăimântată.

– Nu sunt liberă, îi zise cu voce tremurândă.

– Atunci, mâine?

– Nu.

– De ce?

Ea își trecu o mână prin păr.

– Nu înțeleg ce dorești de la mine.

– Nu e evident?

– Nu... și de altfel...

Se întrerupse când îi întâlni privirea. Iar ceea ce se putea citi în ea o tulbură profund : emoție și disperare.

– De ce mă chinuiești? îl întrebă ea sfâșiată.

– Doresc doar să te întâlnesc. Să sparg gheața cu care ți-ai acoperit inima. Să aflu de ce te-ai schimbat atât de mult.

Deborah avu un zâmbet amar. Era oare atât de orb? Chiar nu înțelegea că el fusese cauza schimbării?

– Sunt surprinsă să constat că-ți mai amintești cum eram.

– Îmi amintesc fiecare clipă pe care am petrecut-o cu tine, o asigură el grav.

– Sunt atâția ani de atunci. Totul s-a sfârșit. După petrecerea lui Tess, nu ne vom mai revedea niciodată...

– Crezi asta într-adevăr?

O privi cu atâta intensitate, încât ea trebui să-și întoarcă ochii.

Ningea cu fulgi mari și părul li se acoperise cu o dantelă imaculată de zăpadă. Frigul era pătrunzător, dar nu mai băgau de seamă. Deborah încetă să mai

caute cheile. Avea presentimentul că dacă ar fi deschis ușa n-ar mai fi avut și voința de a-l împiedica pe Jake să intre.

– Totuși, nu înțeleg ce dorești, îi spuse ea, sfârșită.

– Asta și văd.

– De ce nu-mi explici ce aștepți de la mine?

Se enervase și ar fi vrut ca el să plece, s-o lase în pace.

Brusc, Jake o prinse de bărbie și o obligă să-l privească. Ea încercă să scape, dar nu reuși. Era mai puternic.

– Nu te lupta cu mine, Deborah, îl auzi murmurând. Ar fi bine să nu mai încerci să fugi.

Cu mâna liberă îi îndreptă o șuviță rebelă de pe frunte, printr-o mișcare blândă.

– Îți mulțumesc că m-ai prevenit, îi răspunse ea pe un ton ce se voia dur.

– Nu este o amenințare, preciză el surâzând. Este doar o promisiune.

O lăsă, fără a mai adăuga nimic, și se îndreptă spre taxi.

Capitolul 4

Timpul trecea în goană și ziua lui Tess se apropia cu repeziciune. În dimineața aceea, Deborah se trezi cu o durere de cap sâcâitoare. Făcu un duș, înghiți două aspirine și o ceașcă de cafea, și începu să se simtă mai bine. Îmbrăcă niște blugi și o bluză roz și se așeză la planșetă. Trebuia să se apuce de lucru. De când se întorsese din Corfu nu prea făcuse mare lucru. Or, Cole nu prea glumea. Din fericire, nu încercase niciodată pe pielea ei ce însemna să-l supere cineva, dar știa că era intratabil când era vorba de muncă. Nu admitea nici o scuză și nici o întârziere.

Așa că se puse pe treabă, până când se auzi soneria de la intrare. Bucuroasă să facă o pauză, coborî să deschidă. Olivier nu s-ar fi deranjat. În seara prece-

dentă se întorsese târziu și amețit. Îl ajutase să se culce, enervată și în același timp necăjită să-l vadă în această stare jalnică.

În fața ușii aștepta un comisionar, cu un buchet enorm de trandafiri roșii în brațe.

– Doamna Deborah Stevens? întrebă el.

Și cum ea dădu din cap, îi întinse florile. Deborah știu cine i le trimite, chiar înainte să citească biletul ce le însoțea. Tocmai se pregătea să închidă când apăru și Beatrice. Aceasta intră fără ezitare în hol.

– Oho! Da' știu că ai succes! exclamă ea. Trandafiri roșii la vremea asta! E bogat admiratorul tău...

Ca întotdeauna Beatrice arăta splendid. Avea părul aranjat în coc și era machiată impecabil. Purta cizme înalte de piele havan asortate cu fusta și haina de blană.

– Olivier e acasă? se interesă ea.

– Cred că încă mai doarme...

– În cazul ăsta, mă duc să-l trezesc! zise Beatrice înveselită.

Și începu să urce scara care ducea spre apartamentul tânărului.

Deborah scoase un suspin. Dacă fratele ei voia să scape de femeia asta, pe cât de frumoasă pe atât de capricioasă, atunci trebuia să se descurce singur.

Ajunsă în apartamentul ei, puse trandafirii pe o masă și luă plicul dintre ei. În el se afla un carton cu o semnătură voluntară : *Jake.*

De ce îi trimitea flori? Și mai ales, din ce motiv dorea să ia masa împreună cu ea? Se înfioră în fața atâtor mistere de nepătruns.

Niște bătăi în ușă o făcură să tresară. Era Olivier, somnoros și îmbrăcat într-un halat de baie.

– Ai cafea? o întrebă el.

– Da, în bucătărie.

Se îndreptă precipitat într-acolo și se întoarse imediat cu un pachet de cafea în mână.

– E imposibil să găsești ceva la mine! îi explică el.

– Ai prea multe sticle goale! îi comunică ea cu sarcasm.

Olivier se încruntă, vexat.

– Foarte spiritual. Ce ți s-a mai întâmplat în dimineața asta?

Îl privi cu atenție. Sub masca lui morocănoasă se vedea că este fericit. Beatrice îl readusese la viață. La început o cam deranjase vizita ei neașteptată, dar pentru Olivier aceasta era o dovadă de afecțiune. Era orbit de pasiune. Așa că-i răspunse:

– Nu s-a întâmplat nimic!

Nu voia să-i strice buna dispoziție, chiar dacă aceasta nu avea să dureze prea mult.

– Cine îți trimite flori? se interesă el.

– Asta nu-i treaba ta. Vezi că Beatrice e nerăbdătoare.

– Bine, nu insist. Dar știi că până la urmă tot o să mi te spovedești.

– Nu conta pe asta! îi strigă ea când el ieșea.

Îl auzi cum izbucnește în râs. Parfumul trandafirilor se răspândise în toată încăperea. Incapabilă să mai lucreze, Deborah își mai făcu o cafea, o bău și se așeză la fereastră. Zăpada se așezase pe acoperișurile caselor vecine, iar strada era și ea troienită. Cerul era acoperit și posomorât, iar trecătorii zgribuliți se grăbeau.

Tânăra fată încerca zadarnic să se gândească la schițele ce trebuiau terminate. Jake revenise în viața ei și o tulburase profund.

În plus, în acea seară trebuia să-l întâlnească din nou la aniversarea lui Tess.

Nu-i venea să creadă că ea fusese aceea pe care el o fermecase, cu trei ani în urmă, la Windermere. Petrecuseră acolo două săptămâni minunate, într-o

armonie deplină, parcă ireală. Dar la întoarcerea la Londra, totul se schimbase. Deborah l-ar fi vrut pe Jake numai pentru ea. Însă el trebuia să lucreze și atunci când avea întâlniri, ea era de o gelozie greu de suportat.

Își aminti de prima întâlnire cu Tess și Leila, la Jake acasă. Tess o primise bine dar Leila o privise cu un aer ostil.

– Nu-ți face griji în privința ei, îi spusese Tess mai târziu, în grădină. Sunt sigură că nu este rea, deși are o fire mai dificilă.

Dar Deborah avea îndoieli că lucrurile stăteau chiar așa. Leila i se părea cu totul altfel. În prezența lui Jake se schimba cu totul. N-avea ochi decât pentru el.

– Face parte din familie? se interesase în cele din urmă Deborah.

– Îți mărturisesc că nu știu, îi răspunse Tess. Parcă există ceva legături de rudenie între noi. Însă tot ce știu sigur este că e orfană și că fratele meu a adus-o din Franța. El e un tip tare cumsecade. Și Leila îl adoră.

Asta observase și Deborah. Și, fără să vrea, simțise că gelozia îi strânge inima. Încercase să se apropie de

Leila și s-o îndrăgească, dar n-o putea suferi pentru limba ascuțită de viperă și pentru frumusețea ei întunecată.

Deborah era pe atunci tânără și vulnerabilă. Nu era sigură pe ea și mai ales nu-i venea să creadă că un bărbat ca Jake putea fi îndrăgostit de ea.

Remarcile pe care le făcea Leila – aparent nevinovate dar întotdeauna cu subînțeles – o hărțuiau neîntrerupt.

De asemenea, descoperise la Jake ceva ce o surprinsese complet. În acea vară, Robert se întorsese din Statele Unite, unde studia pentru a deveni pilot. Deborah se plimbase cu el pe străzile Londrei discutând despre trecut. Învățaseră la aceeași școală și înaintea lui Olivier, el o protejase de răutățile obișnuite ale băieților. Într-un târziu ajunseseră în fața casei ei. Deborah nu observase mașina sport parcată peste drum. Robert o însoțise până pe peronul din fața casei și acolo, cu totul neașteptat, o cuprinsese în brațe și o sărutase pasionat.

Era prima oară când se întâmpla așa ceva. Surprinsă, nici n-a avut timp să reacționeze. Și descoperise cu consternare ce sentimente are el pentru ea, deși până atunci se comportaseră ca între frați.

Robert a înțeles imediat că a comis o eroare. Și, teribil de încurcat, n-a știut cum să plece mai repede. Încă sub impresia celor întâmplate, Deborah se pregătea să intre în casă când o mână fermă îi prinsese umărul și o întorsese. Se pomeni față-n față cu Jake Logan.

Îi zâmbise, bucuroasă că-l vede. Dar el o împinsese înăuntru și trântise ușa cu putere.

– Unde ai fost? o întrebase el pe un ton dur.

– La... restaurant...

Pentru prima oară de când îl cunoștea, îi provoca frică.

– Ce s-a întâmplat?

Era turbat de furie. Ochii îi scăpărau. Ei i se păruse absurd ca el să fie gelos pe Robert.

– Este un prieten din copilărie, îi explicase ea.

– Serios?

Avea fălcile încleștate, încercând să se stăpânească. Ai fi zis că e gata s-o plesnească.

– Trebuie să mă crezi, Jake, insistase ea înspăimântată. E un prieten din copilărie, un coleg de școală...

– Și masa a durat până acum?

Deborah își privi ceasul: arăta unu și jumătate noaptea.

– Nu mă așteptam să...

Rostise vorbele astea fără să se gândească prea mult și ele o condamnau în ochii lui.

– Că o să te aștept? încheie el amenințător.

– Jake! Mă sperii.

Tremura din cap până-n picioare. Era clar că văzuse când o sărutase Robert. Era înnebunit de gelozie, închipuindu-și ce era mai rău, iar aerul mirat al fetei îi întărea bănuielile.

– Nu s-a întâmplat nimic, murmurase ea.

– Te-a atins.

Strângea din dinți, un asemenea gând îl scotea din minți pur și simplu.

– Dacă te mai văd cu el, o să ai toate motivele să-ți fie frică de mine! Îți este amant? Răspunde!

Năucită, ea nu mai era în stare să scoată un sunet. O cuprinsese de umeri și o scutura cu putere.

– Te-ai culcat cu el?

Apoi îi simțise buzele apăsate peste ale ei într-un sărut pătimaș și posesiv. În ciuda fricii, i se abandonase ca de obicei. Îl iubea prea mult pentru a protesta. Îl cuprinsese de gât și-l mângâiase pe păr. Jake se cutremurase și toată furia i se prefăcuse în dorință. O dusese în pat și o iubise dezlănțuit. Era teribil de gelos și de posesiv. O văzuse cu alt bărbat și se transformase în tigru. Emoții violente răzbătuseră din străfundurile ființei lui și o speriaseră îngrozitor pe Deborah. Totuși, era nebună după el...

– Ești numai a mea, îi spusese într-o zi. Îmi aparții și n-am să permit nimănui să mi te ia.

După întâmplarea cu Robert, își pierduse toată încrederea în ea, ceea ce o disperase profund. Pe de altă parte, el ar fi vrut să controleze totul în relația lor.

Ea se simțea depășită de acest vârtej de sentimente. Ieșind din școală de curând, fără nici o experiență de viață, i se dăruise fără rezerve, convinsă fiind că idila lor va fi fără sfârșit.

Cât de naivă putuse să fie! Acum își amintea în amănunt neagra deziluzie prin care trebuise să treacă. Când se ducea la el și-și punea capul pe pernă, respira cu deliciu parfumul acesteia – un parfum amețitor, exotic și mult mai greu decât cel pe care ea îl folosea de obicei. Lucrul acesta nu-i provocase vreo bănuială.

Dar două săptămâni mai târziu, ducându-se pe neanunțate la Jake, sigură că-i face o surpriză plăcută, avusese parte de un șoc teribil.

Urcase scara în liniște, închipuindu-și că el încă mai dormea. Ajunsă pe palier auzise zgomotul dușului. Când a deschis ușa, zâmbetul i-a înghețat pe buze: Leila era întinsă în pat, cu părul răsfirat pe pernă și cu umerii goi ieșind din așternuturile de mătase.

Într-o străfulgerare, înțelesese sensul remarcilor răutăcioase pe care le făcea Leila, ca și ostilitatea ei mocnită. O privea cu un aer triumfător, vizibil satisfăcută că rivala sa o descoperise în această situație fără echivoc.

Și mirosul acela dulceag, sufocant, care umplea încăperea! Un adevăr era evident: Jake o înșela cu Leila. Și asta de mult timp.

După ce-și reveni din surpriza primelor momente, se întorsese tăcută și ieșise cât putuse de repede.

Ajunsă acasă plânsese ore întregi. Pentru ea, totul era sfârșit.

Când s-a întors Olivier, a găsit-o ghemuită pe canapea, cu obrajii inundați de lacrimi. I-a povestit tot ce se întâmplase, fără să omită nici un amănunt.

– Nu mai vreau să-l văd niciodată! îi strigase, în culmea disperării.

– Dar nu te obligă nimeni s-o faci. Poți proceda cum dorești.

– Dar dacă va veni aici?

– Am să discut eu cu el.

– Nu trebuie să știe că l-am surprins...

Și se-ntrerupsese, nemaiputând continua.

– Lasă, ai încredere în mine, îi spusese Olivier.

Deborah era îngrozită de ideea că va trebui să dea ochii cu Jake. Ar fi vrut să moară, pur și simplu.

A doua zi, telefonul sunase fără încetare, fără ca ea să răspundă. A închis ușa și a stat pe întuneric. Seara, l-a auzit pe Olivier încercând să scape de Jake spunându-i că este plecată. Acesta urlase într-un acces de furie, simțind că este mințit.

Din fericire apăruse Cole, venit să discute despre o vânzare de tablouri cu Olivier, și împreună reușiseră să-l mai liniștească pe Jake.

În salon, Deborah tremura din toate încheieturile. Imaginea Leilei în patul lui Jake o urmărea stăruitor și o chinuia.

În cele din urmă, Jake se hotărîse să plece și ea nu se putuse abține să nu fugă la fereastră. A tresărit înspăimântată când el s-a întors pentru a mai examina casa încă o dată. Avea ochii încărcați de o furie teribilă.

S-a suit în mașină și a demarat în trombă. Atunci, Deborah se pusese din nou pe plâns.

Olivier urcase în camera ei puțin mai târziu. Palid și nervos, aprinsese lumina.

– M-a speriat cu adevărat! îi spusese, așezându-se lângă ea.

– Îmi pare rău.

– Când i-am spus că nu vrei să-l mai vezi, am crezut că o să mă omoare. Tipul e periculos.

– Nu mai pot să rămân aici, îi mărturisise ea.

Era în continuare șocată. Olivier o privise cu atenție.

– Poate că ar fi bine să pleci pentru o vreme. Jake Logan n-o să renunțe ușor. După părerea mea, e nebun.

Totuși, în ciuda argumentelor și a celor întâmplate, fata era fără apărare. Îl iubea în continuare nebunește pe Jake.

În seara următoare, Olivier l-a invitat pe Cole la masă. Deborah era într-o dispoziție mizerabilă. Plin de tact, Cole n-a adus vorba despre cele întâmplate în ajun.

I-a plăcut imediat lui Deborah. Era atent și plin de farmec personal. I-a arătat desenele pe care le făcea și el i-a propus o slujbă. Un adevărat colac de salvare pentru ea.

O săptămână mai târziu, era la Los Angeles.

Sosirea ei l-a entuzismat pe Robert. Colegiul unde învăța se afla la San Diego, nu departe de Los Angeles. Venea s-o vadă la fiecare sfârșit de săptămână. Și ieșeau împreună.

Deborah n-avea nici un motiv să-l refuze. Ascunzându-și amărăciunea, revenea încet, încet la o viață normală. Plin de înțelegere, Robert o ajuta mult. Ea nu-i mai permitea s-o sărute, acesta fiind un semn că nu dorea nici un fel de angajament sentimental. Deborah a avut totuși surpriza să-l audă într-o seară cerând-o în căsătorie. Deși emoționată, l-a refuzat. Știa că asta îl va face să sufere și se simțea vinovată.

A doua zi, avionul cu care zbura Robert, s-a defectat și s-a sfărâmat la puțin timp după decolare. Grav rănit, a stat douăzeci și patru de ore în comă.

Mama lui, Frances, a ajuns imediat lângă el, la spital.

– I-am spus că așa o să se întâmple! se lamenta ea distrusă. Te cheamă fără încetare. Te rog, vino să-l vezi.

Deborah luase primul avion care pleca spre San Diego. Robert fusese atât de fericit s-o vadă... Din nefericire, fata își dăduse seama că Frances o considera ca și căsătorită cu fiul său. Și când a încercat să-i dezmintă faptul, aceasta a izbucnit în hohote de plâns. Ceea ce nu era chiar neașteptat după șocul pe care-l suferise.

– De când ai venit tu, își revine văzând cu ochii, îi spusese cu o privire rugătoare. Dar este încă în pericol. Vreau să fiu sinceră cu tine, așa că-ți spun că, după părerea mea, tu ești singurul motiv pentru care el se luptă să rămână în viață.

Deborah rămăsese lângă Frances, ajutând-o cum s-a priceput mai bine. Robert își revenea greu, avea dureri, și amintirea celor întâmplate îi provoca coșmaruri. Frances făcea presiuni asupra tinerei fete pentru a se căsători cu fiul său. La început, aceasta s-a împotrivit înțelegând totodată și motivele sărmanei femei: era singurul ei copil și erau foarte atașați unul de celălalt. Distrusă de durere și spaimă, slăbise îngrozitor.

Cole s-a comportat extraordinar. A lăsat-o să stea lângă Robert, fără obiecții. Atunci când acesta a avut brusc o recădere, Deborah s-a hotărât. În ciuda slabelor proteste din partea lui Robert, căsătoria s-a oficiat în spital. Imensa recunoștință manifestată de Frances a copleșit-o pe Deborah. Își alungase orice urmă de regret când văzuse expresia fericită a celui ce-i devenise soț.

După părerea medicilor, Robert n-avea nici o șansă de supraviețuire. Era slăbit și rănile erau extrem de

grave. În ciuda acestui fapt, era fericit și, ciudat, și Deborah îi împărtășea bucuria. Au petrecut ore întregi pălăvrăgind, ținându-se de mână.

Trei luni mai târziu, Robert a murit în somn. Deborah fusese cuprinsă de o tristețe sfâșietoare, simțind că a pierdut pe cineva atât de drag.

La întoarcerea la Londra, la câteva săptămâni după funeralii, tocmai ieșea dintr-o băcănie și fiindcă uitase restul, vânzătoarea ieșise după ea și o strigase:

– Doamnă Stevens!

Deborah se întorsese și se trezise față-n față cu Jake. Vizibil furios, o măsurase cu privirea și zărise inelul de aur pe care ea îl mai purta la mână. După moartea lui Robert, Deborah nu se putuse hotărî să nu-l mai poarte.

– Doamna Stevens... repetase el înciudat.

Deborah a înțeles că el habar n-are de căsătoria ei.

– Da, îi răpsunsese ea, sfidându-l cu privirea. Nu știai?

– Îmi închipui că e vorba de tipul cu care te-am surprins! izbucnise Jake cu ură.

Cuvintele acestea dure o răniseră profund pe Deborah.

– Dispari din ochii mei, murmurase abia reținându-și lacrimile. Și o rupsese la fugă, nu fără să audă în urma ei un cinic:

– Casă de piatră!

*

* *

Soneria telefonului o readuse în prezent. Camera se întunecase, așa că aprinse o lampă care arunca o lumină aurie asupra mobilelor. Ridică receptorul, tremurând la gândul că s-ar putea să fie Jake.

– Vrei să cinăm împreună astă-seară? auzi ea vocea caldă a lui Cole.

– Îmi... Îmi pare rău, nu sunt liberă, îi răspunse ea după o ușoară ezitare.

– Ieși cu vreun cunoscut?

– Nu, mă duc la o petrecere, la o aniversare a unui prieten. Te rog să mă ierți...

– Dar nu face nimic, ce să zic!

Părea liniștit. Deborah își aminti de Corfu și încruntă din sprâncene. Va trebui să fie foarte sinceră cu Cole.

– Janetta s-a întors la New York? se interesă ea.

– Slavă Domnului! Este ca o lipitoare. Nu credeam că o să mai scap de ea. Altfel, crezi că m-aș fi putut întoarce la Londra?

– Nu fi răutăcios! protestă Deborah.

Totuși, nu se putea împiedica să râdă. Știa exact ce voia Cole să spună.

– Tu nu i-ai fost soț, îi mai spuse el în glumă. În sfârșit! Distracție plăcută. Și nu uita că mâine trebuie să te întâlnești cu un client, la Kendal.

– La ordinele dumneavoastră, stăpâne! replică ea cu maliționzitate.

Închise și surâsul îi dispăru cu totul : uitase de drumul la Kendal. Era mult de mers și asta n-o bucura din cale afară.

Aruncând un ochi pe ceas, constată că trecuse de șapte. Petrecerea lui Tess va începe curând și ea nu era încă gata. Nu peste mult timp îl va înfrunta pe Jake pentru ultima oară.

Se îndreptă spre baie și-și privi chipul în oglindă : avea trăsăturile marcate de tristețe, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

Capitolul 5

Deborah intră în cadă. În apa parfumată imagini din trecut îi reveniră în minte.

Se dăruise celui pe care-l iubea. Pentru el ar fi făcut orice. În naivitatea ei își închipuise că el îi va fi fidel, chiar dacă nu-i promisese nimic. Și descoperind că se înșelase, iubirea i se schimbase în ură și dorință de răzbunare.

Ce mai simțea azi pentru el? Dorința de a-i face rău îi dispăruse, dar nu mai avea încredere în el: se temea de el și-l detesta.

Ieși din baie și se înfășură într-un halat. Nici un bărbat n-o mai atinsese de trei ani. Jake fusese primul și singurul ei amant. Își aminti blândețea mângâierilor lui. Sărutările pe sâni...

Speriată de tulburarea ce o cuprinsese, începu să se șteargă febril. Trebuia să-l uite pe tipul ăsta, să-și șteargă amintirile, făcând dragoste cu un altul. Își uscă părul și-l perie până deveni de un auriu strălucitor. Apoi se machie, își puse rochia și pantofii.

După aceea se privi în oglindă și constată mulțumită că arăta bine.

Își luă mantoul de blană, puse în poșetă brățara fină de aur pe care o cumpărase pentru Tess și, după o ultimă privire în oglindă, ieși din apartament.

Olivier ieși în hol o dată cu ea.

– Arăți nemaipomenit! exclamă el fără să se poată abține.

Ea îi mulțumi cu un surâs recunoscător, dar pe când închideau ușa o văzu că tremură.

– Nu-ți face probleme, îi șopti. O să fiu lângă tine.

Îl privi cu ochii plini de spaimă.

– Sunt așa de ușor de ghicit?

– Numai pentru mine, o asigură el luând-o protector pe după umeri.

Un pic mai târziu ajunseră la reședința familiei Logan. Străbătând o alee cu rododendroni, ce începea de la gardul din fier forjat, inima lui Deborah se strânse când revăzu splendida clădire în stil georgian,

pe jumătate acoperită cu iederă. Oliver opri mașina lângă un Rolls Royce gri-metalizat. Numeroase alte mașini erau deja parcate în fața casei.

Deborah coborî în aerul înghețat de afară și-și ridică înfrigurată gulerul mantoului. Îl privi pe Olivier cum închide portiera, și încercă să scape de teama care o cuprindea.

– Ești gata? o întrebă el.

Ea confirmă și porniră să urce treptele ce duceau spre holul luminat strălucitor.

– Deborah! strigă Tess, întâmpinându-i. Ce bucurie să te avem iar printre noi! Bună seara, Olivier, ești grozav de elegant, să știi... Hai, intrați!

O urmară în interior.

– Și eu sunt foarte bucuroasă să te revăd, îi spuse Deborah. Ești strălucitoare.

Într-adevăr, Tess era adorabilă într-o rochie de bal de culoarea piersicii, cu corsajul mulat și jupa amplă. Părul îi era strâns în coc, iar la gât purta un colier de diamante scânteietoare.

– E un dar de la Jake! exclamă ea veselă când văzu că prietena îi privește bijuteria. Este superb, nu-i așa?

Inima lui Deborah aproape că se opri când auzi numele celui care-i stăpânea gândurile neîncetat.

– Magnific, abia reuși să răspundă.

– Dă-mi mantoul. Și hai sus, la etaj, dacă vrei să te aranjezi.

Se întoarse spre Olivier.

– Cu permisiunea dumneavoastră, domnule...

– Nu te ocupa de mine, o întrerupse Olivier râzând. Știu că abia aștepți să sporovăiești cu Deborah. O să mă descurc de minune fără voi.

Cu un surâs satisfăcut, Tess își trase prietena spre scară.

– Am crezut că n-ai să vii, îi spuse ea după ce ajunseră departe de urechi indiscrete.

– Trebuia să ne întoarcem din Corfu abia săptămâna viitoare.

– Așadar, v-am răpit soarelui din Grecia!

Tess nu părea să aibă remușcări.

– Am vrut să vin, îi spuse Deborah. În același timp...

– Ai ezitat. Te înțeleg. Ți-am spus niște lucruri oribile și regret.

Deborah își scosese mantoul și se examina într-o oglindă. Se întoarse către Tess.

– Hai să uităm trecutul, îi propuse ea luând-o de mână. Nu mai are nici o importanță.

La mai mult de un an după fuga sa disperată, o mai întâlnise o dată pe stradă pe Tess. Aceasta o igno-

rase și, rănită de atitudinea ei, Deborah o oprise pentru a-i cere explicații.

– Îți bați joc de mine? îi răspunsese Tess furioasă. Ai îndrăzneala să te prefaci că nu știi despre ce este vorba? N-am să te iert niciodată pentru ce i-ai făcut lui Jake!

Deborah s-a albit la față, dar până să spună ceva, Tess era deja departe, pășind hotărâtă, cu capul drept. Pentru ea, ruptura dintre Deborah și Jake fusese o lovitură teribilă. Era evident că nu știa nimic de legătura acestuia cu Leila. Și poate că era mai bine așa, deoarece își adora fratele.

– Da! Deborah, am avut atâtea momente când am regretat, izbucni ea brusc. Am vrut să-ți telefonez, dar mi-a lipsit curajul!

– Înțeleg de ce te-ai purtat așa. Îl apărai pe Jake.

– După ce v-ați despărțit, viața în casa asta a devenit un infern. Jake s-a apucat să bea. Era tot timpul într-o dispoziție mizerabilă. N-aveam ce face și trebuia să-l evităm. În cele din urmă am aflat că te-ai căsătorit. Ne-am gândit că... în sfârșit, înțelegi.

– Să uităm asta, Tess.

Profund emoționată, Deborah își întinse brațele către prietena ei, și se îmbrățișară.

– Or să se întrebe pe unde suntem... spuse Tess. Hai să mergem la ceilalți.

– Așteaptă...

Deborah deschise poșeta și scoase o cutioară lungă și plată. I-o întinse tăcută și o privi cum o deschide.

– Oh, ce brățară nemaipomenită! exclamă Tess după câteva momente. Mi-o pun imediat...

În timp ce coborau scările, Deborah se gândea la cele spuse de Tess.

Jake ținea într-adevăr la ea atunci când l-a părăsit, reacționând așa? Sau pur și simplu nu suporta ideea de a fi părăsit...

Când ajunseră în salon, un tânăr se apropie și o invită pe Tess la dans.

Deborah luă o cupă de șampanie și se duse să-l caute pe Olivier. Toată lumea era veselă. În mijlocul bufetului așezat lângă perete se afla un tort enorm, acoperit cu frișcă. Pe când îl admira, Deborah simți o mână care-i atinse umărul. Se întoarse și o recunoscu pe Daisy, menajera lui Jake.

– Domnișoară Deborah! Ce bucurie să te revăd aici! îi spuse ea cu căldură.

Era imposibil să spui ce vârstă are. Era de trei generații în familia lui Jake, dar părea că se oprise la

cincizeci de ani. Avea o față rotundă și un coc mare în vârful capului. Lui Deborah îi era cam frică de ea pentru că era severă și capabilă de remarci mușcătoare. Dar cu ea fusese întotdeauna adorabilă.

– Ce mai faci, Daisy?

– Mulțumesc, bine. Nu mă pot plânge că nu sunt ocupată!

– Ai organizat perfect toată petrecerea...

Deborah arătă cu privirea spre încăpere când deodată expresia i se schimbă: Jake se afla la câțiva metri, întors cu spatele. Era înconjurat de prieteni, cărora le spunea ceva.

– Te las, o anunță Daisy. Mă duc la bucătărie să văd dacă totul e-n regulă.

Dar Deborah n-o mai asculta. Jake depășea în înălțime majoritatea asistenței. Părul îi strălucea în lumina lustrelor. N-o văzuse pe Deborah și ea profită pentru a-l cerceta.

Purta un costum de seară negru, care-i punea în valoare umerii largi. Anturajul se înghesuia să-i atragă atenția. Să-l seducă ori să-i arate respect.

Deborah își imagină fără greutate lucirea ușor amuzată și ironică din ochii lui.

O femeie se apropie deodată de el și-l prinse de mână. Înaltă și subțire, cu un păr bogat, savant despletit pe umerii goi, avea trăsături fine și ochii căprui, migdalați. Corpul zvelt, strâns într-o rochie de satin galben-auriu.

Îi surâdea lui Jake și asta o deranjă pe Deborah. Dar pentru ce? Presupunând că-i era amantă, de ce ar fi trebuit s-o deranjeze?...

Olivier apăru atunci lângă ea.

– Mor de foame! îi declară el. Hai să dăm o raită pe la bufet.

Deborah îl urmă fără să spună un cuvânt. Ronțăia degajată o tartină când deodată Olivier îi murmură încet, observând-o cu atenție.

– E aici.

– Știu.

– Nu e atât de greu cum te gândeai, nu-i așa?

– Nu, îl minți ea.

Vocea lui Tess îi întrerupse.

– Ce aer misterios, îi aruncă ea lui Olivier.

– Se pare că asta îmi sporește farmecul, îi replică acesta, la rându-i malițios.

Tess izbucni în râs. Deborah se întoarse spre ea. Expresia feței i se schimbă brusc când văzu că Jake o însoțea. Își ținea sora de talie și se găsea la câțiva centimetri de Deborah. Aceasta se înroșise și Olivier se apropie ca s-o ajute.

– Frumoasă petrecere, zise el ca să rupă tăcerea.

– Da! Îți mărturisesc că așa mi-am dorit să fie, zise Tess mulțumită. Și închipuie-ți că mi s-a mai întâmplat și altceva. Jake mi-a făcut un cadou. Și ce cadou...

În voce i se deslușea adorația. Amuțită, Deborah ar fi vrut să poată dispărea, să se ascundă și-n gaură de șarpe.

– Un apartament în Kensigton! continuă Tess. Nu e fantastic? O să pot să-l arajez cum vreau. Nici nu-ți închipui cât mă bucur!

Deborah nu îndrăznea să-l privească, dar apropierea lui o făcea să tremure.

– Jake e nemaipomenit! spuse Tess, în al nouălea cer.

– Mă tem că nu toată lumea e de părerea ta! remarcă acesta fixând-o pe Deborah ironic.

– Nu... Nu înțeleg, se bâlbâi fata.

– Atunci, dansează cu mine.

Nemaiștiind ce să facă, Deborah se lăsă în voia lui. Mâinile puternice ale bărbatului o înlănțuiră și atingerea lor pe spatele gol o făcea să tremure. Îi puse o mână pe umăr și fu surprinsă să constate că și mușchii lui erau încordați. Privirile li se întâlniră. A lui era impenetrabilă:

– Dansezi foarte bine, îi spuse pentru a rupe tăcerea.

– Și tu la fel.

Ceva din vocea lui atingea o coardă sensibilă din inima lui Deborah. Mișcările li se armonizau firesc. Încă mai erau atrași irezisitibil unul de celălalt. El o ținea de talie, posesiv. Pentru prima oară în ultimii trei ani, ea resimțea pericolul de a fi iar victima farmecului lui. Dar în ciuda acestui fapt, sufletul ei însetat răspundea magnetismului irezistibil al bărbatului.

– Relaxează-te, îi murmură el.

– Lasă-mă, Jake... îl rugă ea.

El o strânse și mai tare și o privi cu intensitate. Ea tremura și tulburarea ce o cuprinsese pe el părea că-l amuză. Ochii o trădau și de aceea vru să se desprindă.

– N-am să te las să pleci, îi spuse el pe un ton tulburător.

– Cred că ar trebui măcar să ne prefacem că ne înțelegem. De dragul lui Tess, îi aminti ea.

Dorința ce o cuprinsese creștea imperios. Ar fi dorit ca el s-o sărute, s-o ia în brațe. Simțea nevoia să i se abandoneze.

– N-am uitat de ea, răspunse el calm.

Tânăra fată își plecă ochii, învinsă. Jake o ținea strâns, nelăsând-o să se îndepărteze de el.

„Încă îl mai iubesc, se gândi ea. În ciuda trădării lui...“ Și, într-o străfulgerare, înțelese că în acești ani fugise de teama propriilor sale reacții în fața lui. Pentru că era incapabilă să-i reziste multă vreme. Și totuși, îl va urî toată viața pentru că a trădat-o. Suspină. Totul era atât de complicat.

– De ce mi-ai trimis flori? îl întrebă ea.

– Nu ți-au plăcut?

Tonul lui batjocoritor o răni.

– Au fost foarte frumoase, îi răspunse ea simplu.

– Ca și tine. Ești minunată în seara asta.

Avea vocea gravă, puțin răgușită.

– Am jurat că n-am să te mai văd niciodată, mărturisi el brusc.

– Atunci lasă-mă să plec, îi răspunse ea încercând să scape.

Acum ea era cea furioasă. Ceea ce-i spusese o enervase prea tare.

– Deborah...

O ținea strâns, privind-o cu pasiune.

– Lasă-mă! îi repetă ea cu dinții strânși.

Se desprinse și ieși grăbită din salon.

Fără să se gândească, se refugie în grădina din spatele casei. Aceasta nu era luminată și acest lucru îi

produse lui Deborah un fel de ușurare. În această penumbră își recăpătă cumpătul.

Dar tocmai atunci simți că cineva o apucă de mână și o forțează să se întoarcă.

– N-ai să mai scapi încă o dată, îi spuse Jake cu hotărâre.

Îl fulgeră cu privirea.

– Vreau să plec acasă. M-am săturat de toată mascarada asta.

– Adevărat?

Tonul era ironic, amenințător. Îi încătușase cu degetele încheietura mâinii.

– Mă doare, scânci ea.

– Păreai nevinovată și atât de blândă... Nu mi-am dat seama ce fel de femeie ești.

Răutatea aceasta o lovi drept în inimă.

– Nu mă cunoști deloc. Și dacă te încăpățânezi să nu-mi dai drumul, am să strig!

Jake izbucni într-un râs batjocoritor.

– N-am să cedez acestui șantaj, îi replică el glacial. Îmi aparții de la început și vei fi întotdeauna a mea. N-are rost să lupți împotriva acestei realități.

Ea încercă să se elibereze. Jake o stăpânea însă cu ușurință și fără a-și desprinde privirea din ochii ei, îi sărută mâna. Deborah se cutremură la atingerea

buzelor lui, simțind cum este cuprinsă de un torent de emoții. Apropiindu-se ușor, o mângâie cu vârful degetelor pe gât.

– Mă insulți, îi răspunse ea cu răceală. Și te detest pentru asta.

Expresia lui Jake se înăspri.

– Negi adevărul, Deborah, declară el cu o voce albă. Văd ce simți pentru mine. Ai simțit același lucru și pentru Stevens? Erai la fel de tremurătoare și în brațele lui?

Ea se întoarse, dar el o forță să-l privească.

– Cum era la pat? Știa să te satisfacă? Erai și cu el la fel de sălbatică și dezlănțuită cum ai fost cu mine?...

– N-ai dreptul să vorbești așa! îi strigă ea. Cum îndrăznești?

– Vei fi surprinsă să afli de ce sunt în stare, o asigură el.

– Din partea ta nu mă mai poate mira nimic! Nu ai scrupule! Te detest!

– Dacă e adevărat, atunci relația dintre noi va fi și mai excitantă.

O trase spre el. Corpurile li se atinseră și în ciuda voinței ei, Deborah simți cum o cuprinde dorința. Încercă să-și revină.

– Îți place să-i rănești pe ceilalți, nu-i așa?

Furia se aprinse în ochii lui Jake, care o strânse mai tare.

– Te sfătuiesc să nu mă provoci, îi răspunse el. Te previn că n-am să ezit să-ți fac rău.

– Da, știu, îi scăpă ei, tremurând.

– Aș vrea să știu ce te-a învățat Stevens, îi declară el cu glas înghețat și privind-o în ochi. Aștept momentul ăsta de multă vreme.

– Lasă-mă, îl rugă ea.

– Oh, nu!

Se aplecă spre ea și o sărută cu un fel de furie. Deborah încercă să lupte, dar era neputincioasă împotriva forței și voinței lui. Și în mod ciudat, nici foarte hotărâtă să-i reziste. Un sentiment prea mult timp reprimat o cuprindea, și se strânse lângă el, slabă și ascultătoare.

Atunci, Jake deveni mai blând. Sărutul îi deveni tandru, acaparator, minunat. Cu un suspin, Deborah îi înlănțui gâtul cu brațele, iar el începu să-i mângâie șoldurile, pulpele rotunde.

– Dragostea mea, murmură el.

Buzele li se întâlniră din nou. Uitară unde se aflau. Cineva se apropie neauzit.

– Jake, dragule, ești aici? o auziră deodată pe Leila întrebând. Te caut de ore întregi.

Se desprinseră brusc și privirile li se întâlniră. A lui Jake exprima o imensă dorință. Deborah se întrebă cum de ajunsese să-i permită s-o sărute. Își pierduse oare mințile?

Se întoarse spre Leila, care nu prea departe de ei, încerca să scruteze întunericul. Femeia asta răpitoare în rochie roșie, cu buclele-i negre revărsate pe umerii goi, era încă amanta lui Jake...

Deborah ieși fugind din grădină, fără să-l privească pe Jake.

În salon îl căută pe Olivier în mulțimea de invitați. De cum îl văzu se îndreptă spre el.

– Plecăm, Olivier, îi spuse ea.

– Imediat? făcu el stupefiat.

– Da, imediat.

Capitolul 6

Prea agitată ca să doarmă, cu sufletul frământat, Deborah petrecu o noapte albă. De ce dracu' a trebuit să se ducă la petrecere în loc să rămână în Corfu, și să se întâlnească mai târziu cu Tess? De ce n-a continuat să-l evite pe Jake Logan, cum ar fi fost mai înțelept?

Sângele i se urca în obraji la amintirea sărutărilor tulburătoare pe care și le dăduseră unul altuia. Îl părăsise de atât de mult timp încât uitase cât poate să-l dorească... Și cât îl iubise... Cum de putea să fie atât de îndrăgostită de un bărbat care o înșelase atât de îngrozitor? Era un mister.

Întrebări fără răspuns, care o zăpăceau. Leila îi mai era oare amantă? Cine era femeia tânără și frumoasă căreia el îi zâmbise în salon?

Din cele discutate cu Tess era evident că Jake își imaginase că ea l-a înșelat cu Robert. Iar căsătoria cu acesta n-a făcut decât să-i confirme bănuielile.

Cu atât mai bine! Până la urmă, îi răspunsese cu aceeași monedă. În orice caz, greșise când se dusese la aniversarea lui Tess. Era hotărâtă să nu-l mai revadă vreodată.

Sfârși prin a adormi pe canapeaua din salon. După două ore se trezi. Afară se făcuse ziuă.

Ideea de a conduce până la Kendal în mod sigur n-o încânta, dar nu avea de ales. Cole îi aranjase o întrevedere și trebuia să se ducă.

Se ridică cu greu, cu încheieturile amorțite. Făcu un duș, își puse o rochie de cașmir și niște cizme din piele de căprioară. Apoi își strânse părul în coc și se machie ușor, având grijă să-și ascundă cearcănele de sub ochi. Când fu gata, își îmbrăcă mantoul, luă mapa și poșeta și ieși.

În hol îl găsi pe Olivier, care căuta sticlele de lapte lăsate pe pragul intrării de la parter.

– Unde te duci la ora asta? o întrebă el surâzând.

– La Kendal. Ți-am spus ieri seară.

– Adevărat. Cred că eram mai preocupat de ceea ce încercai să-mi ascunzi...

– Ce vrei să spui?

– Mă refeream la Jake Logan, preciză el. Este prea devreme să jucăm teatru, surioară.

– O să vorbim mai târziu, îi răspunse ea grăbită. Acum n-am timp.

– Datorită ție, am părăsit o petrecere grozavă tocmai în momentul când începea să se încingă. Nu crezi că merit o explicație?

O mângâie ușor pe obraz.

– Am să-ți povestesc mai târziu ce s-a întâmplat, îi promise ea. Acum trebuie să plec. Nu-mi pot permite să întârzii.

– Buletinul meteo prevede ninsoare, o anunță Olivier.

– Dacă o să fiu nevoită, o să dorm la hotel peste noapte.

Când ajunse în mașină, deschise radioul, dar flecăreala crainicilor o călca pe nervi, așa că-l stinse curând.

Plafonul cu nori cenușii era coborât, dar șoseaua spre Midlands era relativ curățită. Așa că Deborah avu timp să bea o ceașcă de ceai într-o cafenea, înainte de a ajunge la întâlnire.

Clientul potențial al lui Cole, domnul Ainley, locuia într-o clădire mare, luxoasă. Întâlnirea decurse satisfăcător. Prins cu altele, Cole o trimitea adesea pe Deborah la negocieri în locul său. Găsea că este deosebit de convingătoare, prin frumusețe, farmec și inteligență. Dar totodată și prin competență. Stilistă de profesie, ea cunoștea perfect activitățile societății în care lucra. Cole se pregătea să intre pe piața engleză. Având sediul la Los Angeles, cucerise deja Londra și spera să-și extindă zona de influență.

Domnul Ainley avea mai multe buticuri de lux în nordul Angliei și căuta produse de o calitate deosebită. Îi explică îndelung lui Deborah ce dorește și după ce obținu toate informațiile pe care le dorea, îl părăsi cam pe la sfârșitul după-amiezii.

Ningea cu fulgi mari pe câmp. Dacă voia să se întoarcă în aceeași seară, trebuia să se grăbească să intre pe autostradă.

O cuprinse un sentiment de singurătate. Chipul lui Jake o urmărea în gând și simți o nevoie imperioasă să izbucnească în plâns. Era obosită de atâta împotrivire. Dorea doar să fie iubită. Avea nevoie de sprijinul unui umăr de bărbat, de protecția acestuia.

Care bărbat? Jake Logan, desigur. Nicidecum altul.

Își reproșă imediat prostia. De ce tocmai Jake Logan, care își bătea joc de ea? Pentru el n-ar fi fost decât o cucerire în plus. De ce să se încăpățâneze să se gândească numai la el și să-și amărască viața? Trebuia neapărat să-l uite.

Imediat ce intră pe autostradă, trase pe dreapta, nehotărâtă. Cerul era plumburiu și ningea atât de tare încât nu se mai vedea nici la trei metri. Poate ar fi fost mai bine să se întoarcă la Kendal și să doarmă la hotel.

Deborah își aprinse o țigară și-și șterse lacrimile. Dintr-o dată, ascultând de un impuls interior, porni motorul și coti în direcția lacurilor.

Până să ajungă la Windermere se formară troiene și drumul deveni dificil. A trebuit să facă ultimii kilometri la pas.

Voia să revadă cabana unde petrecuse cu Jake cele mai minunate zile din viața ei. De ce tocmai acum? N-ar fi putut să spună. Nu putea face altfel, atâta tot.

Drumul devenise atât de dificil încât a trebuit să coboare din mașină și să ajungă la cabană pe jos.

Un vânt înghețat îi șfichiuia obrajii în drumul prin zăpadă. Când în sfârșit ajunse pe terasa

cabanei, era udă leoarcă. Găsi cheia în locul unde Charlotte avea obiceiul s-o pună: sub un ghiveci de flori.

Deschise ușa și intră.

Casa era cufundată în întuneric. Căută comutatorul și-l răsuci. Nici un fel de lumină. Scoțând o brichetă din buzunar, încercă și alte comutatoare. În zadar. Siguranțele erau sărite.

Ce idee să vină aici pe o asemenea vreme! Nu putea să petreacă noaptea în casa rece și întunecată. Ieși pe terasă și văzu că zăpada îi acoperise urmele. Era din ce în ce mai sinistru. Imposibil să mai plece în asemenea condiții...

Reuși să facă focul cu lemnele rămase lângă cămin. Apoi găsi niște lumânări într-un sertar, și o sticlă de whisky. Alcoolul o mai întări. Dar simțind dintr-o dată oboseala drumului, se întinse pe canapea, fără să mai aprindă lumânări, privind visătoare umbrele flăcărilor ce luminau încăperea.

Puțin mai târziu, ar fi trebuit să pună lemne pe foc...

După două ore, frigul o trezi pe Deborah. Frigul și zgomotul deopotrivă. Ciuli urechile și auzi zgomotul unor pași înăbușiți de zăpadă. Era cineva pe

afară... Înspăimântată, simți că i se taie respirația. Când auzi bătăi în ușă, începu să tremure ca o frunză.

– Cine-i acolo? bâigui ea fără a îndrăzni să facă o mișcare.

– Jake! Deschide...

Ușurată, alergă să deschidă. Jake stătea în prag, părând și mai înalt în întuneric. Ciudat, dar fata nu fu surprinsă să-l vadă acolo. Ca și cum l-ar fi așteptat. Trecu pe lângă ea și intră. Era ud pe păr și acoperit de zăpadă. Deborah închise ușa și se întoarse spre el.

– M-ai speriat.

– De ce dracu' stai pe întuneric? o întrebă el pe un ton agresiv.

– Nu e curent, îi explică ea intimidată. Dar am găsit niște lumânări.

Se apropie de masă și o aprinse pe cea pe care o pusese în sfeșnic cu două ore mai devreme. Apoi îl luă de pe masă și, fiindcă tremura, ceara fierbinte îi picură pe degete. Scoase un țipăt de durere. Imediat, Jake fu lângă ea. Luă sfeșnicul, îl puse pe masă și-i examină mâna.

– N-am nimic, zise Deborah tulburată.

– Ce cauți aici? o interogă el sever, lăsându-i mâna.

– Habar n-am, îi răspunse ea cu un aer sfidător. Dar tu?

– Am venit după tine.

– Cum? Dar de unde ai știut...

– Am telefonat la birou. M-a ajutat foarte mult secretara. Spusese toate astea cu un zâmbet suav și Deborah simți cum începe să se-nfurie. Și-l și imagina cum fermecând-o pe Alison îi smulsese toate informațiile de care avea nevoie.

– Dar ea n-avea de unde să știe că sunt aici, îi spuse ea rece. Și oricum, asta nu explică de ce ai venit la cabană.

– Eram sigur că am să te găsesc aici.

Deborah îi evită privirea, cu ochii plini de lacrimi și inima bătând puternic.

– N-am de gând să petrec noaptea aici, îl asigură ea după un moment de tăcere. Am să mă întorc la Kendal.

– Nu cred că e posibil, cu vremea de afară.

– N-ai să mă poți împiedica, îi replică ea cu vehemență.

Fără a fi impresionat, Jake își aprinse o țigară și încăperea se umplu de mirosul de tutun blond.

– Mașina ta e complet acoperită de zăpadă, îi comunică el liniștit. Ți-ar trebui ore întregi s-o scoți de acolo. În plus, drumurile sunt impracticabile.

– Dar nu este loc pentru amândoi în cabana asta!

Ideea de a petrece noaptea cu el o înspăimânta.

– Ai putea să te duci la tine, reluă ea. Casa ta e aici, aproape.

– Îți repet că nu se poate circula pe o vreme ca asta. Mașina mea e într-un șanț, la doi kilometri de aici. Dacă nu crezi, poți să mergi să verifici. Hai, încetează să te comporți ca un copil. Trebuie să mă suporți, n-ai de ales. Și nu-ți fie frică, n-am să te mănânc!

Își scoase pardesiul în timp ce Deborah, foarte palidă, îl observa în tăcere.

– Stai jos, îi spuse el poruncitor. Ai o înfățișare jalnică.

Ascultătoare, se instală pe canapea.

– Cum este patul de sus, de la etaj? întrebă el.

– Umed, îi răspunse ea. Trebuie aerisit.

Jake zâmbi, deschise dulapul și, scoțând niște pături, i le întinse lui Deborah. Apoi aprinse focul. În sfârșit, căută prin bufet unde găsi câteva conserve.

Surprinsă, Deborah constată că îi e foame. Un moment mai târziu se apucă să mănânce cu poftă. Se simțea bine în camera luminată de lumânare și încălzită de focul din cămin.

Îl examină pe furiș pe Jake, fascinată de puterea pe care o degaja. Ca întotdeauna, se simțea subjugată.

Deodată, acesta se întoarse spre ea și privirile li se întâlniră.

– De ce ai venit aici? întrebă el din nou.

– Ți-am mai spus, habar n-am, îi răspunse ea.

Și nu mințea. Un impuls o împinsese să se refugieze în cabana plină de amintiri.

– De ce mă tot întrebi? se neliniști ea plecând de la masă și așezându-se pe canapea.

El se înfipse în fața ei cu un fel de ură. Speriată, Deborah încremeni.

– Jake... îl imploră ea în cele din urmă.

– Vorbește-mi despre Robert Stevens.

– Nu.

Sări în picioare, clătinându-se de tulburare. Jake o prinse de umeri și-și înfipse privirea în ochii ei.

– Vreau să știu, insistă el.

– Nu te privește!

– Te întâlneai cu el pe ascuns, îi spuse el cu furie. Am dreptul să vreau să înțeleg.

– Toate astea s-au petrecut acum trei ani, suspină ea fără vlagă.

– Te-ai căsătorit cu el, spuse el strângând din dinți. Ai fost soția lui!

– Nu credeam că asta a însemnat prea mult pentru tine! Am citit ziarele, Jake. Știu ce fel de om ești.

El o trase brusc spre sine și-i strivi buzele într-un sărut răzbunător.

Deborah nu mai rezistă. Dorea din ajun ca el s-o atingă, de când se despărțiseră. Jake o săruta din ce în ce mai profund și ea simțea cum furia i se transformă în dorință. Simțea cum el are nevoie disperată de ea.

Scoase un geamăt și el se înflăcără și mai tare. O învățase ce este dragostea, cu începuturile și răvășirile ei. Cu el cunoscuse prima plăcere. Acum tâjnjea s-o posede din nou, să se simtă vibrând alături de el.

– Oh! Deborah, murmură el, mă înnebunești!

Îi prinse mâinile respirând sacadat și privind-o în ochi.

– De câte ori ai fugit din brațele mele la el? o întrebă el. Răspunde, Deborah!

Ea se încordă, revenindu-și brusc. Într-un moment de abandon, îl lăsase să-i cunoască adevăratele sentimente și acum regreta.

– De ce? o întrebă el cu amărăciune.

– Nu vreau să vorbesc despre Robert, îi răspunse ea plecându-și ochii. Și nici tu nu ești perfect, Jake.

– Ce vrei să spui?

– Sunt prea obosită ca să mă lupt, murmură ea.

Nu putea să-i spună de Leila. O cuprinse o durere în piept, gândindu-se la asta, și ochii i se umplură de lacrimi. Jake observă cât de palidă era.

– Trebuie să dormi, îi spuse el cu un calm neașteptat. Stai pe canapea. Eu am să dorm într-un fotoliu. Vom discuta mâine.

– Mulțumesc.

Se duse la bucătărie și-și dădu cu puțină apă rece pe față. Afară, cerul se înseninase. Nu mai ningea, și o mantie de zăpadă albă acoperea câmpul. Spectacolul era de basm.

Se întoarse tremurând, lângă foc, își scoase cizmele și, ușor încurcată, se lungi pe canapea.

Tresări când Jake se apropie de ea.

– Liniștește-te, îi spuse el zeflemitor. Ești în deplină siguranță. Nu-ți supraestima puterea de seducție.

– Poate că ești prea sensibil, era vorba doar de...

– De o invitație?

– Du-te naibii! exclamă ea și-și ascunse fața în palme. Jake izbucni în râs. Cum de era atât de sigur de el? Nu reușise niciodată să câștige în fața lui. Și nici nu va reuși.

Jake o acoperi cu pătura fără ca ea să mai facă vreo mișcare. Închise ochii. Curând, o cuprinse un somn agitat, plin de coșmaruri. Se trezi brusc, strigându-l pe Jake. Într-o fracțiune de secundă acesta fu lângă ea și o prinse de mâna întinsă.

– Ai visat, murmură el.

Îi mângâie cu tandrețe încheietura mâinii.

– Semeni cu o fetiță atunci când dormi, îi spuse el pe neașteptate.

Ea tresări. Prin urmare el o urmărise în somn. Se simți neajutorată, la discreția lui.

– Cine era femeia de la petrecere? îl întrebă ea fără să vrea.

– De cine vorbești?

– De cea care purta o rochie galben-aprins.

Cu ce drept îi pusese întrebarea asta? Viața particulară a lui Jake n-o mai interesa. În plus, o să primească și un răspuns usturător.

– Ah! Caroline... Era Caroline Winters.

Actrița care se afla în mașina lui Jake în momentul accidentului...

– Îți este amantă?

Uimită de curajul său neașteptat, Deborah se întoarse spre el. O privea cu un aer glacial.

– Nu-i judeca pe ceilalți după criteriile tale, i-o întoarse el tăios.

Fusese ca o lovitură de bici.

– Poftim? abia putu să-i răspundă.

O cuprinse o furie devastatoare.

– Du-te dracului, Jake Logan! îi strigă ea.

El întinse mâna și-i prinse între degete o șuviță de păr.

– Mă duc, dacă vii și tu cu mine!

– Nu mă atinge! Niciodată! Te urăsc!

El îi mângâia încet pieptul și-i pândea reacțiile.

– De ce m-ai urmat? îl întrebă ea cu o voce schimbată.

– Știi foarte bine de ce.

Deborah își întoarse capul și suspină.

– Nu știu.

El îi cuprinse obrajii în palme.

– Nu mai ascunde adevărul, Deborah. Ai venit aici din același motiv ca și mine. Nimic nu este sfârșit între noi. Te doresc cu o violență imposibil de stăpânit.

Nimeni n-a putut suplini imensa mea nevoie de tine. Povestea noastră n-o să se sfârșească niciodată. Știi și tu asta, nu-i așa?

– Nu asta vreau, spuse ea înspăimântată.

El vorbea de atracția sexuală, nu de dragoste.

– Și crezi că îmi place să aud asta?

– Dar Leila?

– Poftim?

– Îi ești... amant?

– Bineînțeles că nu! Crezi că mă culc cu toate femeile pe care le întâlnesc?

– Nu m-ar surprinde prea tare, îi mărturisi ea.

Jake avu un moment de surpriză și rămase tăcut. Apoi își strecură mâna sub rochia ei și-i mângâie sânii.

– Nu, Jake... nu... îl imploră ea.

– E ca și când nu ne-am fi despărțit niciodată, murmură el.

O trase brusc spre el. Învinsă, Deborah i se abandonă în brațe.

– E atât de multă vreme de când aștept clipa asta, reluă el. Trei ani, Deborah...

Încet, îi desfăcu nasturii rochiei de cașmir și apoi i-o trase de pe umeri dezgolindu-i pieptul.

– Jake...

El punea deja stăpânire pe buzele ei, într-un sărut fierbinte. O slăbiciune ciudată o cuprinse pe Deborah. Nu-și mai controla reacțiile. Simțurile îi strigau după fericirea pe care n-o cunoscuse decât alături de el.

Totuși, dacă îi va ceda, o să regrete, o să-și facă sânge rău... Însă gura lui Jake îi dădea senzații prea amețitoare pentru a se gândi prea mult la asta. O săruta pe gât, coborând apoi până la sâni.

Deborah gemu și ultimele ei inhibiții dispăreau. Își întinse mâinile spre el, îi atinse pielea și o simți fremătătoare sub palmele ei.

Jake o ridică brusc și o duse pe covorul din fața căminului, îngenunchind lângă ea. Acolo îi acoperi trupul cu mângâieri înflăcărate.

Deborah îi desfăcu nasturii cămășii și el continuă să se dezbrace febril. Erau complet dezbrăcați, foarte aproape unul de celălalt. El o atrase spre sine și-i acoperi din nou gura cu un sărut, iar ea se cuibări lângă el, în pragul extazului.

Nu mai conta nimic decât Jake, atât de puternic și de viril. El avea acum ceea ce nu încetase să-i aparțină.

Deborah i se dărui întreagă, oferindu-i totul, corpul său, inima și sufletul. Fără să se mai gândească la regretele ce o vor cuprinde, poate, mai târziu.

Capitolul 7

Cinci săptămâni mai târziu, într-o dimineață, Deborah se trezi cuprinsă de greață. Se repezi la baie și vomă, scuturată de spasme violente. O dată liniștită, își dădu cu apă rece pe față și rămase mult timp nemișcată în fața oglinzii. De unde i se trăgeau toate astea?...

În ajun, Cole o invitase la restaurant, dar nu putuse să se atingă de nimic...

Deodată, își dădu seama că este însărcinată.

Izbucni în plâns și nu-l auzi pe Olivier care intrase în apartament.

– Am bătut la ușă, începu el, dar...

Tăcu atunci când îi văzu lacrimile și se apropie s-o îmbrățișeze.

– Deborah! Ce se întâmplă cu tine?

– Aștept un copil...

Rosti cu greu cuvintele și-i păru rău că le spusese.

– Ești sigură? se neliniști el, fără să pară totuși surprins. Ai fost la doctor?

– Nu...

Nici măcar nu se gândise. La urma urmei, poate că se înșela. De câtăva vreme se simțea obosită, deprimată și dormea prost. Putea fi vorba și de o slăbiciune trecătoare.

– Mi-e atât de teamă, mărturisi ea cu voce slabă.

Fratele ei îi zâmbi și o sărută afectuos pe frunte.

– Spală-te pe față, mă duc să-ți fac un ceai.

Deborah îl ascultă și apoi își privi în oglindă ochii înroșiți. Dacă era însărcinată, nu putea fi decât cu Jake... De la noaptea petrecută la cabană, nu-l mai revăzuse.

El încă mai dormea când ea plecase, în zori. S-a desprins ușor din îmbrățișarea lui și l-a privit îndelung, cu inima sfârâmată... Îl iubea atât de mult... Dar nu avea curajul să se confrunte cu o altă decepție. Era evident că el avea pentru ea doar o atracție carnală, nimic altceva. Nu era pentru el decât o amantă, între atâtea altele.

Ieși în troienele care acopereau câmpurile. Un fermier care trecea cu tractorul o ajută să ajungă la autostradă. Ajunsă la Londra, rugă o prietenă s-o găzduiască.

Jake încercase insistent s-o revadă, telefonând de mai multe ori și căutând-o acasă. Foarte furios, după spusele lui Olivier.

După două săptămâni, el își încetase căutările, Deborah aflând de la Tess că el a plecat în Franța. Ea se întorsese acasă. Se simțea mizerabil și-și reproșa că a fost lașă. Jake știa acum cât este de îndrăgostită de el, căci i-o dovedise. Și avea dreptate: atâta timp cât va trăi, îi va aparține, trup și suflet.

Își pieptăna părul și plânsul o cuprinse din nou. Câtă nevoie avea de el... Se purtase atât de tandru după acele clipe de extaz. Ar fi vrut din tot sufletul să i se abandoneze cu totul. Dar cât timp ar fi putut să dureze relația lor? Șase luni? Un an? Niște estimări probabil prea otpimiste. Suferința încă nu-i trecuse. Iar acum era silită să se trădeze a doua oară.

Căci nu era capabilă să-i reziste. Nu-i rămânea decât o soluție : să-l evite cu orice preț.

Dar dacă era însărcinată, totul devenea extrem de complicat. Trebuia să-și facă testele de sarcină cât mai repede.

Îl regăsi pe Olivier în bucătărie, unde acesta pregătise ceaiul și pâinea prăjită. Se așeză în fața lui la masă, dar nu putu să înghită mai nimic.

– Trebuie să mergem imediat să te consulte Ralf, îi spuse el cu blândețe. Așa vom ști ce ți se întâmplă.

Ralf Taylor era unul dintre prietenii lor buni. Avea cabinetul nu prea departe de casa lor. Deborah încuviință, recunoscătoare că fratele ei nu-i pusese nici o întrebare.

*

* *

Puțin mai târziu, Ralf Taylor o anunță că așteaptă un bebeluș.

Olivier o duse acasă. Era înspăimântată de viitorul care i se părea încărcat de amenințări. De asemenea, i se părea că Olivier era furios și asta o neliniștea.

Când ajunseră în salon, se duse la fereastră privind în gol și tremurând toată, incapabilă să mai scoată o vorbă.

Imediat simți cum mâna lui Olivier îi atinge umărul.

– Logan este tatăl, nu-i așa? Am crezut că totul s-a terminat între voi... îi spuse el. În sfârșit, nu ești obligată să păstrezi un copil pe care nu-l dorești.

– Dar îl doresc!

– În cazul ăsta, ar trebui să-i spui și lui Logan.

– De ce?

– Te-ai gândit ce înseamnă să crești un copil? Ce vei face fără sprijin financiar?

– N-am de gând să-i cer nici un ban! O să mă descurc.

– La urma urmei, are totuși dreptul să știe. E vorba de copilul lui.

Copleșită, Deborah se trânti într-un fotoliu.

– Cum ai reacționa dacă ai afla că Beatrice este însărcinată? îl întrebă ea brusc.

– Ei bine... Ca să fiu sincer, cred că aș fi în al nouălea cer.

– Jake însă nu e ca tine. Sunt convinsă că n-ar dori să se pricopsească acum cu un copil.

– De ce ești atât de categorică? În fond, nu știi nimic despre asta. Și pe deasupra, ești încă îndrăgostită de el.

Olivier avea dreptate. O cunoștea prea bine ca să-i poată ascunde ceva din ce simțea. Un moment mai târziu o lăsă singură și ea încercă

să-și pună ordine în gânduri. Descoperi că în ciuda neliniștii, era bucuroasă că aștepta un copil de la Jake.

Își petrecu ziua curățind și făcând ordine în apartament. Pe la ora șapte nu mai era nici un fir de praf pe nicăieri, mobilele străluceau și totul era aranjat. Se pregătea să facă o baie înainte de masa de seară, când auzi soneria de la intrare. Se grăbi să deschidă închipuindu-și că este Olivier, căruia i se întâmpla adesea să uite cheile.

În prag se trezi cu Jake Logan. Îi stătu inima în loc gândindu-se cum arată. Nemachiată, cu părul strâns la spate de o panglică, în blugi și cu un tricou vechi, se simțea îngrozitoare.

– Ce dorești? îl întrebă ea în defensivă.

– Lasă-mă să intru și o să afli, îi răspunse el zeflemitor.

– Nu mai avem nimic să ne spunem.

– Ești sigură?

Și înainte ca ea să poată închide, pătrunse în hol. O urmă în salon unde începu s-o măsoare de sus până jos.

– Acum spune-mi, ce vrei? îi ceru ea cu voce nesigură.

– Aș vrea să știu de ce ai plecat de la cabană ca o hoață.

– N-am găsit un mijloc mai bun să te părăsesc, având în vedere... împrejurările, îi răspunse ea înroșindu-se.

– Nu-mi oferi ceva de băut?

– Aș putea să fac o cafea...

– Ar fi perfect.

În bucătărie, puse cafetiera în funcțiune și se privi în mica oglindă de lângă ușă. Arăta ca naiba... Își desfăcu panglica ce-i strângea părul și-l aranjă, atât cât se putea, cu degetele.

Când reveni în salon cu ceștile pe tavă, îl găsi pe Jake stând lângă fereastră. Silueta lui impresionantă o tulbura întotdeauna. Îl iubea atât de mult! Totul ar fi fost așa de simplu dacă el ar fi iubit-o la fel... Dar Jake Logan era un dur, lipsit de sentimente. Olivier îi spusese că trebuie să-i mărturisească faptul că așteaptă un copil de la el. Totuși, se decise să nu vorbească despre asta. N-avea nevoie de mila lui.

Jake se așeză pe canapea și băură cafeaua în liniște. Când Deborah îndrăzni să-l privească, descoperi că era furios.

– De ce mă eviți? o chestionă el brusc.

– Ascultă, Jake, noi nu mai avem nimic să ne spunem. Între noi totul s-a sfârșit.

– Îmi porți copilul și pretinzi că nu mai este nimic între noi? Dă-mi voie să nu cred.

– De unde ai aflat?

Deborah se ridică brusc și trecu în spatele unui fotoliu, ca și cum spătarul acestuia ar fi putut s-o apere de bărbatul care o chinuia. Degetele i se crispară pe țesătura tapițeriei.

– Olivier a venit la mine în după-amiaza asta. A considerat că am dreptul să știu un lucru ce mă privește direct. Și a avut dreptate. Ar fi trebuit să aștept o eternitate, ca să-l aflu de la tine!

– Olivier a trecut pe la tine? De ce a făcut asta? murmură ea.

Nu înțelegea cum singurul om în care avea deplină încredere putuse să facă așa ceva. Mai ales că Olivier nu-l prea simpatiza pe Jake.

– La început, am crezut că inventează, reluă Jake. Pentru că știam că nu mă place prea mult.

– Presupun că dorința de a mă proteja l-a făcut să treacă peste ostilitatea față de tine, îi explică ea cu o voce tremurătoare.

– Totuși, am impresia că ești perfect capabilă să te descurci singură. Fățărnicia ta este uluitoare, Deborah. Pentru o vreme, ai reușit să mă păcălești chiar și pe mine.

Ea păli la auzul insultei.

– Nu ești decât un bădăran! îi aruncă ea furioasă.

Cum îndrăznea s-o acuze, de vreme ce... într-un timp, întreținea o legătură cu Leila?

– N-am nevoie de ajutorul tău, afirmă ea cu tărie.

Jake se ridică și se apropie de ea.

– E vorba de copilul meu, Deborah.

– Și ce propui? Să scap de el?

O apucă de braț cu violență.

– Mă crezi cu adevărat capabil să gândesc așa ceva? îi răspunse cu voce surdă.

– Îmi imaginez că ai mai trecut prin astfel de situații, i-o întoarse ea, cu amărăciune.

Jake îi dădu drumul, cu chipul redevenit impasibil.

– Poți alege între două soluții, o anunță el. Fie îmi dai copilul, imediat după naștere, fie te căsătorești imediat cu mine.

Cuvintele astea avură pentru Deborah efectul unei bombe. Izbucni într-un râs nervos, fără a se gândi că ar putea să-l jignească pe Jake.

– N-ai nici o obligație să te căsătorești cu mine, îi spuse ea când se opri din râs. Și, de altfel, nici eu nu doresc asta.

– Te sfătuiesc să te gândești bine înainte de a-mi refuza oferta, sugeră el pe un ton înghețat.

– De ce?

– Pentru că îmi doresc copilul.

Hotărârea lui o înspăimântă pe Deborah. Știa că Jake era capabil de orice pentru a obține ceea ce voia.

O clipă, se fâstâci.

– De ce te porți așa? o întrebă el. Vrei să mă faci să sufăr?

Deborah făcu ochii mari, surprinsă.

– Doar nu vrei să spui că ții la mine?

– Și dacă ar fi așa? murmură el.

– Jake, noi am comis o greșeală. N-am nevoie de tine. Pot să cresc copilul și singură. Olivier n-ar fi trebuit să-ți spună nimic.

– Copilul meu nu va fi un bastard așa cum am fost eu, i-o tăie el scurt. Uiți că am trecut prin așa ceva.

Într-adevăr, Deborah nu se gândise la asta. Îl privi gânditoare. Avusese mult de suferit fiindcă nu avusese tată.

– N-ai nici un mijloc să mă constrângi să mă supun dorințelor tale, remarcă ea.

– Sunt gata să te acționez în justiție, dacă va fi nevoie.

– Nu vei avea nici o șansă să câștigi! exclamă ea iritată de duritatea răspunsului.

– Ești absolut sigură? Vremurile s-au schimbat, Deborah. De altfel, nu cred că ți-ar conveni un anume gen de publicitate, inevitabilă în astfel de situații, pe care, prin poziția mea, aș putea s-o determin. Cole Sullivan n-o să fie prea încântat și va trebui să muncești pentru a crește copilul cum trebuie.

– Mă șantajezi?

El se juca deliberat cu sentimentele ei. În acest moment, îl ura. În plus el avea suficienți bani pentru a angaja cei mai buni avocați. Cum ar fi putut să se apere de un om atât de puternic?

– Da, într-adevăr, îi replică el fără să se emoționeze.

– Cum poți să te porți așa cu mine? murmură ea, îngrozită de hotărârea lui.

– Îmi doresc copilul. Și voi dărâma și cerul și pământul, ca să-l am.

Deborah nu putu să-și rețină lacrimile prea mult timp. Se îndepărtă și-și ascunse fața în palme.

– Nu-mi dai de ales, îi spuse ea între două hohote de plâns.

– Te căsătorești cu mine?

– De ce insiști? Știi bine că n-ai nici o obligație să te însori cu mine.

El o fixă disprețuitor.

– Numai copilul pe care-l porți are importanță în ochii mei. Pentru el, sunt în stare de orice.

Ea căuta un mijloc să-i scape dar nu găsea nici unul. Îl iubea cu disperare, și a se căsători cu el, când știa că o detestă, i se părea insuportabil.

– Jake, ai milă.

Se clătină și el ajunse lângă ea imediat.

– E-n regulă? o întrebă el cu o solicitudine neașteptată.

– Da, minți ea. Sunt doar obosită.

Se strânse la pieptul lui. Câtă nevoie avea de dragostea lui! El o prinse în brațe și rămaseră așa înlănțuiți, fără să mai spună nimic.

– Ah! Deborah... îi spuse el trist. Nu se poate să-ți cheltuiești toată energia numai pentru a mă înfrunta.

– Ceri prea mult de la mine.

– Poate.

O lăsă, și cu vârful degetelor îi șterse lacrimile ce-i umezeau obrajii.

– O să ne căsătorim săptămâna viitoare. De mâine o să mă ocup de formalități, îi mai spuse el.

Se îndreptă spre ușă.

– Ai grijă să te odihnești, adăugă el zâmbind.

– Dacă mă voi căsători cu tine, va fi o căsătorie de formă.

– Copilul mă interesează, nu persoana ta.

– Și după ce se va naște, am să divorțez!

– Cum dorești!

– N-o să-mi schimb hotărârea! strigă ea.

Dar el deja dispăruse.

*

* *

– De ce i-ai spus lui Jake?

Deborah îl fixă pe Olivier cu un aer acuzator. De cum îl auzise că se întoarce, seara târziu, se repezise la el să-i ceară explicații.

– A venit să te vadă? se interesă el.

– Răspunde-mi la întrebare!

– Trebuia s-o facă cineva, Deborah.

– Cu ce drept ai făcut asta? izbucni ea.

– Îmi pare rău. Bănuiam că o să suferi, dar am socotit că este de datoria mea să te ajut, chiar și împotriva dorinței tale.

– N-am nevoie de Jake Logan. Mă pot descurca și fără el.

– E copilul lui. Are dreptul să știe. Și n-aș vrea să-ți faci singură rău. Ești cu nervii la pământ. Nu-ți dai seama?

Cuvintele lui pline de afecțiune o emoționară pe tânăra fată și o calmară.

– Nu mai risc să-l văd, fără cineva alături, murmură ea luând ceașca de cafea pe care i-o întindea.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Olivier nu-și ascundea curiozitatea. Timp de o secundă, Deborah fu tentată să-i destăinuiască șantajul lui Jake. Dar se răzgândi. Se temea că el n-ar fi putut face nimic s-o ajute.

– Mă mărit săptămâna viitoare, anunță ea.

– Oh... E nemaipomenit!

– Crezi cu adevărat?

– Desigur!

– Dar tu nu-l simpatizai pe Jake.

– Azi mi s-a părut ceva mai simpatic. Și să știi că piesele lui sunt cu adevărat senzaționale.

Deborah nu-și credea urechilor. Olivier trecuse în tabăra adversă!

– De ce faci figura asta, Deborah? Doar nu ești obligată să-i devii soție? făcu el cu maliție.

– Nu! Adică, în fine, da... Și apoi, nu, nu vreau să mă mărit cu el! țipă ea, aprinsă la față.

– Și de ce nu... din moment ce-l iubești?

Învinsă de logica impecabilă a întrebării, Deborah tăcu.

Capitolul 8

Ceremonia căsătoriei a fost extrem de simplă. Au asistat la ea doar martorii, Tess și Olivier.

Tremurând de emoție îl ascultă pe Jake pronunțând cuvintele jurământului, cu voce gravă. Când îi veni rândul, vorbi mașinal și promise să-l iubească până la moarte. Apoi el îi puse pe deget verigheta din aur masiv.

Deborah era îmbrăcată cu o rochie de mătase crem, pe care Jake ținuse neapărat să i-o ofere. Era creată de un mare stilist și avea o croială perfectă. Liniile sale fluide urmăreau curbele armonioase ale corpului ei. Avea o broderie fină pe corsaj și pe micul bolero care completa ansamblul.

Un colier greu, încrustat cu rubine, diamante și smaralde scânteia la gâtul proaspetei mirese. Era tot

un cadou de la Jake. I-l dăduse mai de mult și fiindcă la început îl refuzase, el insistase până a trebuit să accepte.

Se uită la el pe furiș, cu inima topită de dragoste. Era foarte atrăgător în costumul impecabil și sobru, cu cămașa imaculată și părul negru intens, pieptănat pe sapte. Ca de obicei, părea calm, distant, impenetrabil.

Părăsiră primăria pentru a se duce acasă la Jake, unde organizaseră o petrecere. La ieșire, un stol de fotografi îi asaltă, cu țăcănituri de aparate și un noian de întrebări – unele atât de personale încât se simțiră ofensați. Jake o luă de mână pe Deborah și cu pas hotărât o conduse prin mulțime, până la mașină.

– Mă întreb cine le-o fi spus! exclamă el demarând.

– În mod sigur, eu nu, îi răspunse ea.

Era încă șocată de atitudinea ziariștilor. Ca niște vulturi înfometați se repeziseră asupra lor, hărțuindu-i cu întrebări indiscrete.

Deborah îl privi pe Jake cu coada ochiului, cât era de calm. Ce știa ea despre personalitatea lui atât de complexă? Nimic. Sau aproape nimic. Neliniștită și speriată de ce-i rezervă viitorul, se jucă nervoasă cu inelul de aur de pe deget.

*

* *

Când ajunseră, casa era plină de lume. Deborah luă o cupă de șampanie și fu înghițită de mulțime. Bărbații o felicitau, în timp ce femeile sofisticate și elegante o examinau de sus până jos. Se gândi că se mirau probabil că o persoană atât de neînsemnată ca ea, putuse să atragă atenția lui Jake...

Niște mâini îi atinseră mijlocul. Se întoarse brusc: Cole era lângă ea.

– Presupun că ar trebui să te felicit, zise el grav.

– Da, dacă vrei...

– Acum trei ani te-am ajutat să scapi de Jake... Am văzut cât rău ți-a făcut.

Deborah își plecă privirea, întristată de gelozia arătată de Cole. Își aminti de seara aceea, din Corfu, când el aproape că-i mărturisise c-o iubește.

– Îl iubesc, spuse ea încet.

– Nu era nevoie să precizezi, răspunse el ironic. Ți se citește asta pe față.

– Aș dori să te bucuri pentru mine, Cole.

– Îmi ceri prea mult.

Își dădu peste cap paharul cu whisky.

– Și știi de ce, continuă el.

– Te rog...

Îi puse o mână pe braț.

– Încântătoarea mea soție îți cere vreo favoare? întrebă Jake cu o voce glacială.

Deborah tresări. Oare de când era Jake lângă ei? Ce anume auzise din conversație? Se uita când la unul când la celălalt, cu o privire imposibil de interpretat.

Cole izbucni într-un râs forțat ca și cum ar fi simțit o amenințare în remarca inofensivă a lui Jake.

– Deplângeam faptul că pierd o stilistă excelentă, explică el.

– Dar nu este o situație definitivă, interveni Dehorah. După ce copilul se va naște, mă voi reîntoarce la treabă. Până atunci, mă va înlocui Cassandra. Este foarte pricepută și așteaptă o astfel de ocazie de multă vreme.

– Dacă spui tu, răspunse Cole.

Se întoarse către Jake.

– Ai mult noroc, îi spuse el.

– Mi-am dat și eu seama.

Jake o prinse pe Deborah de braț și o trase de lângă Cole.

– Te-ai purtat urât cu el! îi reproșă ea.

– E amețit, zise el. Și mă întreb de ce.

O privi drept în ochi și ea se înroși.

– Nu-i stă în obicei, mai adăugă el. Relațiile voastre au fost numai profesionale?

– E o aluzie deplasată, Jake.

– Totuși nu mi-ai răspuns.

– Țin mult la Cole. Dar n-am fost amanți, dacă asta vrei să insinuezi.

– E îndrăgostit de tine, afirmă el.

– Eu sper că nu.

– Hai să dansăm, îi spuse el afectuos.

– N-am nici un chef, îi aruncă ea înfuriată dintr-o dată.

– Trebuie, Deborah. Toată lumea așteaptă asta de la noi.

În cele din urmă, renunță să se mai opună.

Petrecerea se prelungea și veselia invitaților o cuprinse și pe Deborah. Se simțea aproape fericită în momentul când urca scara ce ducea la etaj, pentru a-și aranja părul.

Când coborî, o întâlni pe Leila, care în mod evident abia sosise, fiindcă avea încă mantoul de blană pe braț. Era splendidă, părul îi era ținut de o baretă cu diamante, iar rochia, tot neagră, i se mula pe corpul perfect.

– Bună, spuse Deborah.

Leila se uită la verighetă cu o privire rece.

– Presupun că îți închipui că ai câștigat? șuieră ea printre dinți.

– Ce vrei să spui?

– Nu face pe nevinovata. Ai reușit să-l faci pe Jake să te ia de nevastă. Cum ai procedat? Ai recurs la străvechea rețetă a șantajului? I-ai spus că ești însărcinată?

Spusese adevărul din întâmplare, dar Deborah se trădă, roșind violent. Leila avu un râs isteric.

– N-o să scapi așa ușor, afirmă ea. Jake îmi aparține. Să ții minte asta!

Bolnavă de spaimă, speriată de atâta dușmănie, Deborah vru să fugă. Leila o ținea însă de încheietura mâinii.

– Și să nu cumva să te instalezi aici, o avertiză ea. Ți l-am furat o dată pe Jake și o voi mai face. Îți garantez că în mai puțin de o lună ai să-ți iei tălpășița de aici.

Se întrerupse și chipul ei își schimbă expresia.

– Jake, dragule... gânguri ea.

Leila o lăsă pe Deborah și se îndreptă spre el surâzând. Îi puse brațele în jurul gâtului și-l sărută pe gură.

Dehorah observă uluită scena, ca și metamorfoza Leilei.

– Ai întârziat, zise Jake cu îngăduință și respingând-o cu delicatețe.

– Știu. Îmi pare rău și te rog să mă ierți...

Vorbea cu o voce mică, de copil alintat.

– Tu i-ai anunțat pe ziariști, nu-i așa? o întrebă Jake.

Nu părea înfuriat.

– Chiar crezi asta? îi răspunse Leila, vădit încântată că-i ieșise stratagema.

Deborah se întoarse, afectată. Era evident că Leila era încă îndrăgostită, deși după toate aparențele nu mai erau amanți.

Îl auzi pe Jake cum o strigă, în timp ce se îndrepta spre salon, dar nu-i răspunse. Era sub impresia amenințărilor proferate de Leila.

Doamne, cât de ticăloasă putea fi femeia asta! Se simți în pragul unei crize de nervi, total descumpănită.

– Iată-te în sfârșit! exclamă Tess. Te caut de atâta timp! Unde este Jake?

– În hol, cu Leila.

– Serios? Credeam că...

Se întrerupse ca și când îi scăpaseră vorbele fără voie și apoi își strânse cu dragoste prietena de braț.

– Sunt atât de fericită pentru voi, reluă ea. Pot să-ți mărturisesc ceva?

– Ce anume? o întrebă Deborah, neliniștită.

– Ei bine, atunci când te-am chemat la aniversare, am sperat că o să vă împăcați!

– Ah, da? Ei bine, ai reușit!

Amândouă izbucniră în râs.

– Sunteți făcuți unul pentru celălalt, explică serios Tess. Și erați atât de nefericiți, după ce v-ați despărțit...

Deborah avea îndoieli că Jake ar fi suferit vreodată din cauza ei. Tess era un pic cam prea romantică, pur și simplu.

– Dar tu? o întrebă, la rându-i.

– Oh! N-am pe cineva anume, dar nu mi-am pierdut speranța.

Era trecut de miezul nopții când plecară și ultimii invitați. Deborah se găsea singură cu Jake, în fața șemineului din salon. Inima-i bătea puternic.

Două veioze mici proiectau o lumină palidă asupra mobilelor și dădeau un aer de intimitate încăperii. Pe o măsuță joasă, Daisy pusese o cafetieră de argint și două cești așezate pe o tavă.

– Vrei cafea? întrebă Deborah, nervoasă.

– Da, mulțumesc, îi răspunse el.

– Cu frișcă și cu zahăr?

– Îmi cunoști preferințele, zise el cu blândețe.

Îi întinse ceașca de porțelan, roșind. Așa era! Știa că nu bea decât cafea neagră, în cantități mari. Își amintea toate obiceiurile lui. Și asta o deprima.

Se așezară pe covor și priviră la flăcările focului din șemineu. Casa mare era tăcută. Deborah se oferise s-o ajute pe Daisy la bucătărie, dar aceasta o refuzase politicos. Pentru recepție, angajase personal suplimentar și treaba era pe terminate.

Era obosită. Ziua fusese lungă și plină de tot felul de emoții. În plus, se mai întreba și cum ar trebui să se comporte cu Jake, care-i era soț acum.

Deborah îl privi și constată că și el o examina cu atenție.

– Caroline Winters nu era printre invitați, zise ea.

– Nu.

– N-ai invitat-o?

Instinctiv, era geloasă pe orice femeie care se apropia de el.

– N-ar fi venit, îi replică el amuzat.

– De ce? Sunteți...

– Amanți? Deborah, e chiar atât de important pentru tine să știi asta?

– Da, șopti ea fără ezitare, simțind nevoia să fie liniștită.

– Acum un an, am avut cu ea o scurtă aventură. Caroline este o actriță excelentă și a jucat în multe din piesele mele. Acum, nu este pentru mine decât o bună prietenă, nimic mai mult.

Ceea ce nu era și cazul cu Carolinei Winters, după cum simțea Deborah. Aceasta îl mai iubea probabil și acum pe Jake, de aceea nu venise la nuntă.

– Înțeleg, spuse ea pe un ton ce se voia degajat. Să discutăm despre altceva!

Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

– Atunci, să discutăm despre noi.

Ea se opri și-l privi întrebător.

– Mâine plecăm la Sevilla, continuă Jake zâmbind.

– La Sevilla? Ce să căutăm acolo?

Deveni bănuitoare. Oare ce mai pusese la cale?

Jake se ridică cu repeziciune și se apropie de ea.

– Scriu acum ceva despre războiul civil din Spania și am nevoie să mă documentez asupra epocii respective. În plus, cred că și tu ești obosită, astfel că o vacanță la soare o să ne facă bine.

Îi scoase acele din păr cu o mână ușoară și începu s-o mângâie afectuos.

– Pari obosită...

Deborah încercă să se îndepărteze dar el o prinse în brațe.

– Sunt epuizată, spuse ea pe un ton agresiv.

Era adevărat. Căsătoria fusese o încercare serioasă pentru ea. Ca să mai uite de griji, muncise foarte mult. Trebuise să termine ultima colecție de modele și s-o pună la curent pe Cassandra cu toate amănuntele. Ideea de a merge în vacanță o atrăgea, dar fiindcă era și Jake amestecat, se simțea și neliniștită în același timp.

– Dar nu vreau să merg în vacanță, continuă ea hotărâtă.

– Hai, nu te mai încăpățâna, o rugă el. Să zicem că asta va fi luna noastră de miere.

– Nu.

Expresia lui Jake se crispă și ea înțelese că-l jignise, fără să vrea.

– De ce mă chinuiești, Jake? spuse ea pe un ton mai blând.

– Pentru că te vreau, Deborah!

Cuvintele acestea o zăpăciră pur și simplu.

– Nu este reciproc, minți ea.

Jake zâmbi amuzat.

– Ești soția mea.

– Fiindcă m-ai obligat!

Tremura de furie și emoție, în același timp. Lângă el, simțea că orice urmă de voință o părăsise și acum nu dorea decât să se refugieze la pieptul lui.

– Crezi cu adevărat că te-aș fi târât prin tribunale?

– Da, îi răspunse ea cu inima bătând puternic. Sunt convinsă de asta.

El îi parcurse încet cu degetul conturul buzelor, făcând-o să se înfioare.

– Ești o mincinoasă, îi spuse el drăgăstos. Și, dintr-o dată, o sărută cu patimă. Deborah se clătină și se agăță de el. Simți cum i se încordează mușchii sub cămașă. Jake o cuprinse cu brațele și o strânse lângă el.

– Mă înnebunești, îi mărturisi el. Am atâta nevoie de tine... O viață întreagă n-o să-mi ajungă să-mi potolesc dorința.

Îl înțelegea, pentru că și ea simțea același lucru.

– Am nevoie de tine, Jake, mărturisi ea în șoaptă, închizând ochii.

Era bărbatul vieții ei. Nu va iubi niciodată un alt bărbat. Lacrimile începură să-i scalde obrajii și era pe punctul de a renunța la mândria ei nejustificată. Deodată, chipul Leilei îi apăru în minte.

– De ce i-a anunțat Leila pe reporteri? întrebă ea cu voce tremurătoare.

– Nu știu. Probabil că este tulburată. Nu reușește încă să...

– Acum trei ani am găsit-o în patul tău, îl întrerupse Deborah. Nu cred că poți scuza asta spunând că are tulburări de comportament!

Jake se încordă și o privi cu o duritate înspăimântătoare.

– Ce vrei să spui cu toată povestea asta? scrâșni el.

– Știi foarte bine despre ce e vorba! M-ai crezut idioată și probabil că am și fost, din moment ce am putut avea o încredere oarbă în tine.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat, îi ordonă el.

– Ce, ai uitat?

Suferința imensă i se transformă acum în furie.

– Venisem să te văd. În naivitatea mea, eram încântată că o să-ți fac o surpriză. Am urcat până la tine, în vârful picioarelor, și am găsit-o pe Leila în patul tău. Tu erai sub duș. Te-am urât, în momentul acela.

Jake își spori îmbrățișarea.

– Și din motivul ăsta ai alergat să te agăți de gâtul lui Stevens? murmură el, foarte palid.

– Ce importanță mai are?

El îi dădu drumul, și ea abia reuși să-și mențină echilibrul. Se înfruntau acum ca doi dușmani.

– N-a fost niciodată nimic între mine și Leila. Nici măcar n-am atins-o.

– Minți!

Se repezi la el și începu să-l lovească cu pumnii în piept.

– Te-am văzut cu ochii mei! Nu puteam să mă înșel.

El o prinse de mâini, calmând-o. Apoi o sărută pătimaș pe gură. Deborah căută la început să se împotrivească, dar stăpânirea de sine o trădă. Și curând începu să freamăte sub sărutul lui.

El își ridică în cele din urmă capul și o privi cu amărăciune.

– Cum ai putut să te duci la el? o întrebă cu o voce chinuită. Te-a atins, Deborah.

– Nu, răspunse ea.

– Ce spui?

– Robert nu mi-a fost amant niciodată, îi mărturisi ea.

– Te-am surprins cu el, totuși, sună răspunsul lui acuzator.

– El mă iubea, îi explică ea pe un ton obosit. Nu mă așteptam să mă sărute, în seara aceea. Eram prieteni din copilărie. După acest... episod, nu l-am mai revăzut decât peste luni de zile.

– Dar fratele tău mi-a spus că...

– Voia să mă apere de tine, Jake.

– Totuși, te-ai măritat cu el!

– Pentru că era pe moarte. Nu puteam să-i refuz această ultimă bucurie...

Vocea lui Deborah se frânse și lacrimi mari începură să-i curgă pe obraji. Jake era foarte palid. Se întoarse tăcut și ieși din încăpere. Deborah îl privi fără să înțeleagă. Apoi, se lăsă să cadă într-un fotoliu și începu să plângă.

Capitolul 9

A doua zi, au luat avionul spre Sevilla. Imediat după decolare, Deborah adormi cu capul pe umărul lui Jake și nu se trezi decât la aterizare. Deschizând ochii, roși, încurcată.

– Avem întârziere? întrebă ea văzând că afară se întunecase.

– Nu, îi răspunse Jake, este opt și jumătate.

Jake îi surâse și aplecându-se spre ea o sărută ușor pe gură, înainte să se ducă după bagaje.

Cea mai mare parte a pasagerilor coborâse la Valencia. Aeroportul din Sevilla era mic și aproape pustiu, astfel că trecură repede de vamă.

La ieșire îi aștepta un bărbat înalt, cu tenul bronzat, care i se adresă lui Jake în spaniolă și-i conduse spre

un cuplu de vârstă mijlocie, pe care îi prezentă sub numele de Concepcion și Fernando Garcia de Loza.

Bărbatul era, la cei patruzeci de ani ai săi, seducător, cu tenul bronzat, părul negru și dinții foarte albi. Cât despre soția lui, era deosebit de frumoasă, cu cosițe lungi și negre și ochi negri, frumoși.

– Sunt încântată să vă cunosc, îi spuse ea lui Deborah, într-o engleză perfectă, luând-o de braț.

Concepcion și Ferndando urmau să plece a doua zi la Hong Kong pentru a rezolva niște afaceri. Rămâneau acolo trei luni. Știind că Jake are nevoie de liniște pentru a lucra la noul lui roman, îi propuseseră să se instaleze la ei cât lipseau. Prieteni buni în timpul universității, Jake și Fernando rămăseseră foarte apropiați și după aceea.

O limuzină neagră cu șofer îi aștepta. Aerul era cald și parfumat, iar Deborah îl respira cu plăcere.

– Este prima oară când veniți în Spania? o întrebă Concepcion.

– Da, și am impresia că o să-mi placă, răspunse ea.

Fernando o cerceta cu o admirație evidentă și-i spuse lui Jake:

– Ai mare noroc. Soția ta este cu adevărat răpitoare.

– Știu, îi răspunse încet Jake.

O privi pe Deborah cu tandrețe. Și ea se simți tulburată, deși știa că el joacă teatru în fața prietenilor săi.

Casa lui Fernando și a lui Concepcion era așezată pe malul râului Guadalquivir. Era o clădire impresionantă în stil maur, care abia se zărea din stradă.

Mașina trecu de un gard înalt din fier forjat și străbătu o alee mărginită de portocali până la o curte interioară în mijlocul căreia se afla o fântână înconjurată de plante luxuriante.

Deborah coborî din mașină. În aer se simțea parfum de iasomie și flori de portocal. Păsări ciripeau în niște voliere mari de răchită, iar de departe se auzea un cântec de chitară.

– E o minunăție! murmură ea încântată.

Se întoarse și văzu că Jake era lângă ea. Acesta îi zâmbi.

– Sunt fericit că-ți place locul acesta...

Avea o voce tandră și puțin ironică, amintindu-i astfel tinerei femei că la început refuzase să-l urmeze în Spania. Îl privea fascinată.

Vocea lui Concepcion o trezi la realitate.

– Cu siguranță doriți să vă odihniți puțin înainte de cină. Am să vă arăt camera. Nu vă preocupați de bagaje, Joaquin o să aibă grijă de ele.

Concepcion îi conduse pe sub o arcadă și deschise o ușă din lemn de stejar sculptat care dădea într-un hol mare cât apartamentul pe care Deborah îl avea la Londra. Pardoseala era acoperită cu marmură, iar pereții cu mozaicuri străvechi marocane, în culori patinate ce străluceau sub lustrele de cristal.

La etaj, Concepcion îi introduse într-o cameră imensă, în mijlocul căreia se afla un pat cu baldachin, drapat cu catifea albastru-închis.

– Sper că o să vă simțiți bine aici, le spuse gazda. O să-i spun Anei să vă facă o cafea. Sunt atât de fericită să te cunosc, Deborah... Nu credeam că Jake o să-și găsească vreodată femeia vieții lui.

Îi părăsi în momentul în care Joaquin aduse bagajele. Era un bărbat între două vârste, cu chipul tăbăcit de soare. Lăsă valizele și se retrase discret.

Ana sosi în clipa în care Deborah descoperea baia cu o cadă mare de marmură și pereții acoperiți cu ceramică de culoarea peruzelei.

După ce gustă cafeaua neagră și parfumată, Deborah se apropie de o fereastră. Dădea spre grădinile Alcazarului și frunzele mari ale palmierilor se profilau pe cerul înstelat.

– Am impresia că ne-am întors cu secole înapoi, murmură Deborah.

Se întoarse spre Jake și-și dădu seama că rămăsese singură cu el în această cameră de vis. Observă că el își scosese haina. Și cum o cerceta în tăcere, simți inima bătându-i cu putere.

– Nu există decât un pat, rosti cu jumătate de glas.

– Știi bine că Fernando și Concepcion își închipuie că ne-am căsătorit din dragoste. De aceea, ne-au oferit o singură cameră... și un singur pat.

– N-o să dorm cu tine în același pat.

– Atunci explică-i tu lui Concepcion chestia asta, dacă vrei.

Ea se gândi o clipă și înțelese că n-avea curajul să-i spună adevărul fermecătoarei gazde. Dar casa era mare și de mâine va fi singură cu Jake. Trebuia doar să aibă răbdare până atunci.

– Mă duc să fac un duș, îl anunță ea calmă.

– Vrei să scapi?

– Nu, îmi este cald.

Puțin mai târziu, sub duș, Deborah se gândi la evenimentele din ultimele două zile. Era mulțumită că-i mărturisise totul lui Jake, în legătură cu relația ei cu Robert. Confesiunea asta o eliberase de o mare povară. Pe de altă parte, nu înțelegea furia ce-l cuprinsese atunci când aflase adevărul.

În ajun, dormise fără el – și foarte rău. De ce o mințise în legătură cu Leila? Deborah și-o imagină pe rivala sa în pat, în locul ei. Cum putuse el să nege, cu atâta nerușinare, evidența?

Îi scăpă un suspin. Atâtea întrebări i se îngrămădeau în cap și rămâneau fără răspuns... Îl iubise pe Jake din tot sufletul, n-avea să-i ierte niciodată faptul că o trădase. Suferise prea mult.

Deborah întinse mâna să închidă robinetul, când deodată lumina se stinse, lăsând încăperea în întuneric. Fără să se gândească, îl strigă pe Jake. Acesta apăru imediat. În momentul în care trăgea perdeaua, lumina se aprinse din nou.

– M-am trezit în întuneric... mi-a fost un pic frică, explică ea, conștientă că e ridicolă.

– Întreruperile de curent sunt frecvente aici, îi explică el. Ai alunecat cumva?

Părea sincer îngrijorat, ceea ce-i încălzi inima lui Deborah. Dar foarte repede îi veni în minte gândul că de fapt el își făcea griji pentru copil.

– Nu s-a întâmplat nimic, îi răspunse ea tăios.

Jake surâse. Încet, își plimbă privirea pe corpul lui Deborah ca și cum ar fi dorit să-l ia în stăpânire. Ochii îi străluceau de dorință și, spre marea ei rușine,

Deborah realiză că și simțurile ei răspundeau acestei chemări tăcute. Sânii i se întăriră și picioarele îi slăbiră.

– Ești foarte frumoasă, murmură el.

Când ridică privirea și-i privi chipul, el avea văpăi în ochii scânteietori. Deborah ieși din cadă și el o înfășură într-un prosop. Apoi o întoarse spre el și ea văzu dorința violentă pe care o avea pentru ea.

Timp de o secundă, rămaseră nemișcați, unul în fața celuilalt. Deborah se uita la gura senzuală a lui Jake și aștepta s-o simtă pe buzele ei. Dar el nu se mișca. Atunci se apropie de el și ridicându-se pe vârful picioarelor îi atinse buzele cu un sărut ușor.

Jake se înfioră. Deborah nu-l mai văzuse de trei ani comportându-se așa, de când se despărțiseră. Când reîncepu să-l sărute el scoase un soi de geamăt și o îmbrățișă cu pasiune. Îi mângâia acum rotunjimile trupului cu ardoarea unui îndrăgostit pătimaș. Prosopul căzuse la podea. Goală în brațele lui, cu ochii închiși, Deborah i se oferea întreagă.

O ridică deodată în brațe și o duse până la pat unde o așeză pe catifeaua albastră. Se întinse alături de ea.

Deborah îi descheie febrilă nasturii cămășii și-i descoperi torsul puternic. Își plimbă mâinile peste pieptul bombat și peste umeri.

Cât era de frumos! Nu va înceta niciodată să-l admire. Îi simțea inima bătând sub palme și se minună de puterea pe care o avea asupra lui : îi putea răscoli simțurile cu un simplu gest, cu un sărut.

El o îmbrățișă cu dragoste, tremurând de dorință.

– Deborah... Oh! Deborah, murmură el căutându-i privirea.

Glasul său rupse vraja. Deborah se crispă și-și recăpătă sângele rece. De ce-l încurajase să facă dragoste? Ce își închipuia el? Că ea o să-l primească cu brațele deschise de fiecare dată când avea nevoie de ea?

Se revoltă împotriva lui: nu se va mai servi de ea pentru a-și satisface dorințele. Dacă el nu crede în fidelitate, n-o să mai sufere din cauza lui niciodată. Ideea de a fi pentru el o amantă printre atâtea altele o oripila.

– Nu, zise ea respingându-l.

El o lăsă imediat și o privi încruntând din sprâncene; Deborah era roșie de rușine și umilință la gândul că se oferise unui bărbat care n-o iubea. Se retrase în cealaltă extremitate a patului și începu să plângă.

– Ce-i cu tine, draga mea? o întrebă el cu blândețe, mângâindu-i umărul cu un deget.

– Nu mă atinge! strigă ea.

El o forță să se întoarcă spre el.

– Nu pot să te înțeleg, Deborah. Acum câteva clipe doreai să te mângâi...

Ea hohotea acum.

– De ce te porți așa? insistă el cu tristețe.

Văzând-o cum tremură de frig, se ridică și după o clipă reveni cu un halat de baie.

– Pune asta pe tine, îi zise el.

Ea se ridică de pe pat și se execută. Apoi își șterse lacrimile și încercă să-și revină.

Jake o privi gânditor. Înțelese de ce-l refuzase: își pierduse încrederea în el. Înfășurată în halatul alb, părea atât de fragilă și vulnerabilă încât lui i se strânse inima... Un singur pas greșit și o putea pierde pentru totdeauna...

Ultimii trei ani fuseseră pentru el un coșmar. De data aceasta nu va mai comite nici o eroare. Era gata la orice pentru a reuși s-o recucerească.

Își trecu o mână prin păr și-și dădu seama că este teribil de încordat. Să-și satisfacă doar dorințele carnale nu-i ajungea. O dorea pe Deborah întreagă, trup și suflet; și o va avea.

Ea îl privea tăcută. Ca de obicei, el arăta calm și stăpân pe sine. Iar ea trebuia că arată jalnic cu ochii ei roșii... Pe când Leila era întotdeauna machiată impecabil și coafată.

Gândul ăsta o neliniști, astfel că se ridică să ajungă la baie să-și dea cu apă pe față.

– Unde te duci? o întrebă Jake.

– Să mă îmbrac pentru cină, îi răspunse ea fără să-l privească.

– Nu înainte să stăm de vorbă.

Se îndreptă spre ea și-i bară drumul.

– De ce ai plâns, Deborah?

– Fiindcă îmi era rușine, murmură ea.

– De ce îți era rușine? Să mă iubești?

– N-a fost cazul, protestă ea.

– Ești o mincinoasă adorabilă.

– Bineînțeles că nu!

El o prinse de umeri.

– Nu te-am înșelat niciodată, Deborah, îi spuse el cu seriozitate. Absolut niciodată.

Ar fi vrut din tot sufletul să-l creadă, dar nu putea să uite ce văzuse cu propriii ei ochi.

– Mi-ai promis că această căsnicie ridicolă n-o să mă oblige la nimic, îi reaminti ea.

– Nu te-am silit.

– Ai încercat să mă seduci.

– Știi bine că nu-i adevărat. Este o dorință reciprocă aceea care ne împinge irezistibil unul spre altul.

Îl privi fără să mai știe ce să răspundă.

– Lasă-mă să trec, îi spuse în cele din urmă. O să întârziem la masă.

Jake o prinse de bărbie și o examină cu atenție.

– Va trebui să înfrunți realitatea într-o zi, îi spuse el încet și-i dădu drumul.

*

* *

Deborah era fermecătoare îmbrăcată în rochia de mătase roșie care se asorta cu colierul splendid dăruit de Jake. Mâncă puțin, în ciuda delicateselor care se găseau pe masă.

Jake și Fernando conversau bine dispuși. Nu se văzuseră de multă vreme și aveau o mulțime de lucruri să-și spună. Deborah nu se putu împiedica să remarce că Jake era spiritual și că arăta teribil de seducător în lumina lumânărilor. Chipul lui exprima inteligență și farmec. Iar ea îl sorbea din priviri, trădându-și fără voia ei dragostea ce i-o purta.

Cele două cupluri se despărțiră destul de curând. Concepcion și Fernando aveau avion a doua zi devreme și doreau să verifice dacă servitorii nu uitaseră cumva vreun lucru trebuincios de pus în bagaje.

Deborah era foarte obsosită. Sarcina o obosea, iar emoțiile din ultimele zile n-o lăsaseră să se odihnească. Când intră în cameră însoțită de Jake, inima începu să-i bată mai tare. Aprinseră o lampă și făcură patul.

– Îmi este somn cu adevărat, spuse ea.

– Ei bine, culcă-te.

– Nu pot!

– Nu fi caraghioasă, îi zise el iritat.

– Sau poate te hotărăști să dormi pe covor, îi sugeră ea.

– Nici nu te gândi! Patul ăsta e suficient de mare pentru amândoi. Și nici n-am intenția să te violez!

Cum ar fi putut să-i explice că nu de el se temea, ci de ea însăși? Lângă el își pierdea întotdeauna controlul.

– Pentru că se pare că-ți provoc repulsie, continuă Jake cu ironie, îți jur că n-am să te ating. Ești mulțumită?

Ea nu-i răspunse; se îndreptă spre baie și se închise acolo. Când reveni, în cămașă de noapte și cu părul periat cu grijă, el se uita pe fereastră. Fără un cuvânt ea se urcă în pat.

– Iată că ai devenit mai rezonabilă, glumi el.

– N-am avut de ales! replică ea.

– Oare?

Îi aruncă o privire pătrunzătoare. Încurcată, Deborah se înroși și trase pledul până sub bărbie. Pe Jake îl pufni râsul.

Îl aștepta lângă ea, tremurând de nerăbdare. Oboseala îi dispăruse dintr-o dată, și era cuprinsă de o stare de nervozitate inexplicabilă. După câteva minute care i se părură o eternitate, Jake se întinse lângă ea.

– Relaxează-te, îi șopti el cu blândețe. Ești în siguranță. Îmi voi ține promisiunea și nu te voi deranja.

Stinse veioza și dintr-o dată Deborah se simți îngrozitor de singură.

– Mi-e frig, murmură ea.

Jake oftă și aranjă pledul pe ea.

– Nu vrei să mă ții în brațe? îi ceru ea, cu voce mică.

– Îți dai seama ce-mi ceri? îi replică el, răbdător.

– Îmi pare rău...

El se întoarse spre ea și o luă în brațe. Cu capul la pieptul lui, se simți dintr-o dată în siguranță și protejată. Zâmbi fericită și în clipa următoare adormi profund.

Când se trezi a doua zi dimineața, Jake nu mai era lângă ea.

Capitolul 10

Ca în fiecare dimineață a săptămânii trecute de când veniseră la Sevilla, Deborah se trezi devreme. Imediat se simți copleșită de perspectiva de a petrece o nouă zi cu Jake.

Se ridică și trase storurile. Soarele inundă încăperea o dată cu parfumul grădinilor din Alcazar.

De când plecaseră Concepcion și Fernando, nu mai dormea în același pat cu Jake. Și în fiecare seară rezistase cu greu dorinței de a se duce lângă el și a-i mărturisi cât îl iubește.

Nu mai era vorba de orgoliu ci de lipsa de încredere în el. Era convinsă că, totuși, el mințea în legătură cu Leila. Și îi dăduse destul de clar de înțeles că numai copilul îl interesa.

Puțin mai târziu, Deborah coborî să ia micul dejun. Așezat în fața unei cești de cafea, Jake citea ziarul.

– Ai dormit bine? o întrebă el pe un ton ușor ironic.

– Da, foartre bine, răspunse ea evitând să-l privească.

Atinse cafetiera și constată că era rece. Dar Ana era deja lângă ea, purtând un platou cu cafea fierbinte, suc de portocale și brioșe.

Se mulțumi cu câteva înghițituri de cafea.

– Trebuie să mănânci ceva, spuse Jake. Ana o să-ți pregătească ce dorești. Ouă fierte, șuncă prăjită, orice îți place.

– Nu mi-e foame.

– Trebuie să te gândești la copil.

– Oh! Nu există nici un risc să uit de el! îi răspunse ea exasperată. În fiecare dimineață mă simt rău.

– Ai fost la doctor?

– Da. Și n-am nevoie de sfaturile tale.

El nu-i răspunse, dar ea îi simți privirea ostilă. Se simțea urâtă, cu cearcănele de la ochi și cu o față trasă. Ceea ce nici nu era de mirare cu viața pe care o ducea alături de el.

Se comportau ca și cum nu se cunoșteau prea bine. Jake era politicos, atent chiar, dar distant. Deborah suferea din cauza acestei tensiuni continue dintre ei.

Își privi soțul pe furiș și înțelese brusc că situația îl afecta și pe el : se posomorâse și părea nervos, încordat.

Ana aduse corespondența pe care Jake aranjase s-o primească din Anglia. O parcurse rapid, întârziind mai mult asupra unei scrisori pe care apoi o puse în buzunar. Privirea îi rămase de nepătruns și Deborah se întrebă cine îi scrisese. O femeie? La gândul ăsta gelozia îi strânse inima.

– În dimineața asta te iau la plimbare, o anunță Jake pe neașteptate.

Surprinsă, Deborah rămase o clipă mută. De obicei, el se ducea în birou, unde lucra aproape toată ziua.

– Cu plăcere, răspunse ea în cele din urmă.

Era încântată, dar se feri s-o arate.

Hoinăriră prin oraș și ajunseră la turnul Giralda. De aici admirară panorama splendidă: piața Spaniei, arenele Triana... Cu un braț după umerii ei, Jake îi arăta fiecare loc și-i spunea istoria lui.

În depărtare, acoperișurile de țiglă luceau în soare. Curtea Portocalilor, la picioarele lor, forma o insulă de

verdeață. Încântată, Deborah se minuna de tot ce vedea. Prospețimea îi revenise în obraji și surâsul său își recăpătase strălucirea. Își ridică fața spre Jake și acesta o sărută ușor pe buzele întredeschise. O cuprinsese un fel de amețeală, dar el se îndepărtase fără a mai spune ceva.

Jake o duse să viziteze și catedrala, una dintre cele mai frumoase clădiri în stil gotic ale lumii. Deborah îi admiră proporțiile magnifice și făcu înconjurul absidelor, dar de data asta rămase la o distanță prudentă de el.

Apoi se așezară pe terasa unui restaurant aflat pe o ulicioară. Un chelner cu ochi strălucitori le aduse *tapas* și Deborah mâncă cu poftă. În sfârșit, după-amiază se plimbară prin grădinile Alcazarului. Palmierii se clătinau ușor deasupra apei limpezi a bazinelor, și parfumul florilor înmiresma aerul.

Mergeau pe o alee mărginită de lămâi când deodată Jake se întoarse spre ea fără veste.

– Vorbește-mi despre Robert Stevens, îi ceru el.

Mai mult decât surprinsă de întrebare, ea îi povesti de anii copilăriei petrecuți împreună cu Robert și despre felul în care Frances avusese grijă de ea și de Olivier, după moartea părinților. Îi spuse că habar n-avea de adevăratele sentimente pe care Robert le

avea față de ea. Și că atunci când acesta îi mărturisise că o iubește și vrea s-o ia de soție, rămăsese stupefiată. Îi mai povesti despre accidentul teribil căruia îi căzuse victimă Robert și de faptul că Frances o implorase să-i facă o ultimă bucurie fiului ei, și că ea nu avusese inimă să refuze. Îi descrise ceremonia de căsătorie de la spital.

Jake o ascultă în tăcere și atunci când ea termină o prinse de umeri și o privi în ochi.

– Îmi pare rău, îi spuse el simplu.

– Pentru cei care nu știau, totul părea altfel...

– Într-adevăr...

Jake tăcu un moment.

– Și după aceea, reluă el cu o voce încordată, ai mai avut pe cineva?

– Ce importanță are?

Cum să-i spună adevărul fără să-i dezvăluie taina ei?

– Am nevoie să știu, Deborah.

Bărbatul o fixa insistent și ea își plecă ochii.

– Pe nimeni, răspunse ea, abia șoptit.

– Pe nimeni, timp de trei ani? Imposibil!

– Cred că e timpul să ne întoarcem la Londra, zise ea pe neașteptate.

– Nici nu se pune problema. Nu te voi mai lăsa niciodată să pleci.

Părea că-l tulburaseră vorbele ei.

– Îndată ce se va naște copilul, am să cer divorțul, îl asigură ea.

– Vom vedea.

– Dar ai fost de acord!

– Pentru că atunci credeam că te-ai culcat cu Stevens! Oh! Deborah, te-am căutat fără încetare, ziua și noaptea, dar Olivier te-a apărat cu disperare. Evident, credea că am să-ți fac rău, și până la urmă am renunțat.

Părea încă ros de gelozie și asta o exasperă pe tânăra femeie.

– Cum îndrăznești să mă acuzi? țipă ea. Tu care mi-ai fost necredincios și te-ai culcat cu Leila?

– Crezi asta cu adevărat?

– Te-am văzut cu ochii mei!

– Nu, pe mine nu. Pe Leila ai văzut-o în patul meu, o corectă el. În orice caz, n-am să te las să pleci.

– După nașterea copilului nu mai stau cu tine!

– De ce, Deborah?

– Pentru că nu mai am încredere în tine! Te-ai culcat cu prea multe femei și eu nu vreau să-mi trăiesc restul vieții întrebându-mă cu care ai avut o aventură.

Se cutremură de spaimă.

– Și nici să găsesc vreuna în propria-mi cameră nu doresc, mai adăugă ea cu amărăciune.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, îi declară el cu seriozitate. De altfel, dacă ești atât de neliniștită, poți părăsi patul atunci când mă aflu acolo.

– Am fost proastă că am crezut în jurămintele tale, acum trei ani. Îmi spuneai că nu mă dorești decât pe mine... Te-ai jucat cu mine, dar s-a terminat.

– Nu te-am mințit, Deborah, afirmă el cu gravitate. Hai, vino... E timpul să ne întoarcem acasă.

*

* *

Seara, Deborah îi telefonă lui Olivier. Simțea nevoia să asculte o voce cunoscută. Acesta îi răspunse imediat și ea bănui că așteaptă să-l sune Beatrice.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, începu ea pe un ton detașat. Nu sunt decât eu... Ce mai faci?

– Bine. Cărui fapt datorez acest telefon neașteptat de la cineva aflat în luna de miere?

Se simți tentată o clipă să i se confeseze, dar preferă să nu-l alarmeze.

– Ai văzut-o recent pe Beatrice?

– Da.

– Și?

– Totul s-a sfârșit între noi. A plecat în Bermude. David o să conducă o bancă acolo.

– Oh! Olivier...

– De necrezut este faptul că mă simt lecuit. I-am ars toate fotografiile, ceea ce mi-a făcut rău totuși, și sunt mulțumit că totul s-a terminat. Chiar m-a luat drept un imbecil.

Deborah ar fi vrut să-l încurajeze, dar nu știa cum să înceapă.

– Nu te neliniști, adăugă el. Mi-am revenit. Muncesc mult și Tess are grijă de mine...

– Tess?

– Da, Tess. Nu insista, pentru că n-am să-ți spun nimic în plus. Profită de luna ta de miere... Și nu mă mai deranja cu telefoane, înainte să te întorci la Londra! În afară de cazul că ai probleme, bineînțeles.

Deborah închise cu inima strânsă.

*

* *

A doua zi, Jake o duse la Plaza Matascalanas, o stațiune balneară vestită pentru plajele ei cu nisip auriu.

În ciuda costumului elegant de baie, dintr-o bucată, se simți jenată când observă că el o privește.

– Sunt îngrozitoare, declară ea nervoasă. Și în curând n-am să mă mai pot mișca.

Jake îi zâmbi cu dragoste.

– Ești minunată, scumpo. Sarcina te face și mai frumoasă. Ai ochii strălucitori, pielea splendidă, ești nemaipomenită...

– M-ar mira, îi răspunse ea, surprinsă.

Totuși, roși de plăcere, copleșită de complimentele lui.

Intră în apa minunat de caldă. Când își întoarse privirea spre Jake și-l văzu cum arată – musculos, bronzat, viril – i se tăie respirația. Cu moartea în suflet la gândul că el n-o iubea, începu să înoate.

*

* *

Mâncară, la umbra unei copertine, fructe de mare și băură vin alb. Jake o privise de multe ori în timpul mesei și de fiecare dată ochii i se luminau de bucurie.

Se întoarseră apoi pe plajă și Deborah se ascunse în spatele unor ochelari negri.

– De ce te temi, Deborah? o întrebă Jake, aprinzându-și o țigară.

– Eu? Nu mă tem...

Îi ridică ochelarii și o privi în ochi.

– Mai spune o dată, îi ceru el cu tandrețe.

– Încetează să mă mai necăjești, îi răspunse ea, înroșindu-se.

– Deborah, situația asta nu poate dura, hotărî el. Mă scoți din minți...

– Tu ai insistat să ne căsătorim!

– Ai tot atâta neovie de mine cât am și eu de tine.

– Nu-i adevărat!

– Îmi închipui că rănile tale sunt prea profunde ca să le poți uita. Dar nu disper să le văd cicatrizându-se. Ne-am făcut mult rău...

– Tu m-ai...

– Ba tu m-ai lăsat, cu bună-știință, să cred că aveai o aventură cu Stevens.

Ea nu putea să nege.

– Aș vrea să ne întoarcem acasă, spuse ea încurcată. Sunt obosită.

Făcură drumul de întoarcere spre Sevilla în tăcere. Atunci când ajunseră la vilă, Jake o lăsă singură în curtea interioară. Cu lacrimile șiroind, Deborah îl privi cum se îndepărtează. Apoi se îndreptă spre hol.

Ana o primi în prag, neobișnuit de agitată.

– Aveți o vizită, o anunță ea. Așteaptă de câteva ore.

– Dar nu aștept pe nimeni! se miră ea.

– A spus totuși că vrea să vadă pe domnul și doamna Logan...

Deborah se îndreptă spre salon, unde o descoperi uluită pe Leila. Aceasta era îmbrăcată impecabil, într-o rochie albă de in, dar era mai palidă la față și mai agitată ca de obicei.

– Unde este Jake? întrebă ea imediat. Vreau să-i vorbesc.

– Nu știu, răspunse Deborah.

Agitația tinerei femei o speria. Poate că era bolnavă?

– Așază-te, îi propuse ea. Și nu-ți face probleme. Ana o să-l găsească imediat.

Leila rămase în picioare, privind-o pe Deborah cu răutate.

– Servitoarea asta ține cu tine. Încerci să mă desparți de Jake, nu-i așa? De aia l-ai adus aici. Tess mi-a spus că ești însărcinată.

Deborah înțelese că Olivier îi povestise totul lui Tess.

– Schema ta mizerabilă n-o să țină, continuă Leila. N-o să-l poți păstra. Este al meu și am să ți-l iau înapoi.

Făcu un pas spre Deborah, care se retrase. Era ceva periculos în atitudinea Leilei, în privirea ei.

– Te rog, stai jos, îi repetă Deborah.

Unde era Jake? Avea nevoied e el ca s-o apere.

– Sunt în stare de orice, declară Leila. Jake a venit să mă caute în Franța. Vezi bine că pe mine mă iubește. Am să-l conving că nu-i copilul lui. Am reușit să-l țin departe de tine trei ani. Cât de mulțumită am fost când m-ai găsit în patul lui! Jake s-a înfuriat, dar tu ești de vină, fiindcă i-ai strivit sufletul.

Își continuă monologul și dintr-o dată Deborah avu certitudinea că Jake n-o înșelase.

– Ai făcut-o special ca să ne despărți, nu-i așa?

– Da, confirmă Leila. Eram la fereastră și te-am văzut venind. Am urcat la Jake să-i spun că vii, dar el era sub duș. Atunci m-am vârât în pat și am așteptat.

Deborah se lăsă să cadă într-un fotoliu. El îi spusese adevărul de la început și ea refuzase să creadă. N-o mințise niciodată.

– M-a dat afară când m-a descoperit, continuă Leila. Dar tu plecaseși deja.

– Cum ai putut să faci așa ceva?

– Nu regret nimic, șuieră ea. Te urăsc.

Ridică brusc mâna. Îngrozită, Deborah rămase nemișcată.

– Leila!

Vocea lui Jake răsună în încăpere.

– Ce faci? îi strigă el.

– Încearcă să te îndepărteze de mine, îi răspunse Leila, descumpănită de apariția lui.

– Deborah este soția mea și o iubesc, îi declară el calm.

Fericirea o cuprinse pe Deborah: Jake o iubea!

– E imposibil! strigă Leila.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, Leila. Ar fi bine să accepți adevărul așa cum e: sunt soțul lui Deborah și asta nu se va schimba.

Leila izbucni în hohote de plâns. Deodată, în încăpere intră Ana urmată de un omuleț grăsuț, cu o trusă de piele.

« Un doctor... » se gândi Deborah, ușurată.

Părăsi încăperea fără un cuvânt și se refugie în curtea interioară.

Prin urmare, Jake n-o mințise... Nu fusese niciodată amantul Leilei. Aceasta era vinovată pentru tot răul ce li se întâmplase. Dar oare se vor mai putea ei regăsi vreodată, după cele întâmplate?

Atunci când el o găsi, o jumătate de oră mai târziu, era pierdută în gânduri.

– Te căutam, îi spuse el cu tandrețe.

– Iar eu te așteptam, răspunse ea surâzând.

– Acum știi adevărul?

– Da, Jake. Și îmi pare rău că am fost atât de nedreaptă cu tine.

– Nu știam că ai surprins-o în patul meu. Am uitat de incident imediat, până când mi l-ai reamintit tu, la aniversarea lui Tess. A doua zi am confruntat-o pe Leila cu ce mi-ai povestit, și a recunoscut imediat.

– Unde este acum?

– Doctorul Clement i-a administrat un sedativ și a dus-o la spital. După ce va putea să călătorească, o să fie transferată la o clinică londoneză.

– Ce are, până la urmă?

– O depresie nervoasă care nu se mai sfârșește... Viața n-a prea răsfățat-o.

– E îndrăgostită nebunește de tine. De ce ai adus-o din Franța?

Întrebarea asta o sâcâia de trei ani. Jake căută în buzunar și scoase plicul pe care-l primise de dimineață. Îl întinse lui Deborah.

– Citește asta! îi spuse el. Așteptam momentul potrivit ca să ți-o arăt.

Timbrul arăta că scrisoarea venea din Franța. Deborah scoase din plic o hârtie cu antetul unui avocat parizian. Acesta afirma că, după cercetările pe care le făcuse, Leila este soră cu Jake.

– Dar cum e posibil? întrebă Deborah.

– S-a născut dintr-una din numeroasele legături avute de mama mea. Eram aproape sigur, dar aveam nevoie de dovada asta indubitabilă pentru a te convinge pe tine.

Își trecu mâna prin păr cu un gest obosit.

– Acum câțiva ani, reluă Jake, dând din întâmplare peste jurnalul mamei, am aflat prima oară de existența Leilei. Am luat legătura cu rudele din ramura franceză a familiei mele și am reușit s-o găsesc. Trăia într-o sărăcie lucie. Am simțit că trebuie s-o ajut. După toate aparențele, mama a abandonat-o, iar tatăl ei, azi decedat, s-a purtat rău cu ea.

– Ce poveste îngrozitoare, murmură Deborah.

Înțelese de ce Leila se agăța de Jake cu atâta disperare. El era pentru ea un fel de zeu care îi schimbase soarta nefericită. Înțelegea totodată mai bine motivul pentru care Jake insistase atât să se căsătorească, atunci când aflase că este însărcinată. Nu dorea ca fiul său să n-aibă tată, să fie un bastard.

Mai rămânea o singură întrebare : ce însemna ea pentru el?

Jake își plimbă ușor degetul pe obrazul soției sale și o privi în ochi.

– Te iubesc, Deborah, îi spuse el cu o voce emoționată. Din clipa în care te-am privit, goală în lumina apusului, m-am îndrăgostit nebunește de tine. Erai atât de frumoasă... am înțeles atunci că ești cea pe care o așteptam dintotdeauna.

O trase spre el și o îmbrățișă.

– Atunci când ai plecat, acum trei ani, am crezut că o să înnebunesc, reluă el puțin mai târziu. Pentru cei ce mă cunoșteau, a fost îngrozitor.

– Știu. Tess mi-a povestit despre asta.

– Mă gândeam că dacă am să te aduc aici, vei fi singură cu mine și voi putea să te recuceresc. Oh! Deborah, spune-mi că mă iubești...

– Te ador, îi răspunse ea dintr-o suflare. Te-am iubit din prima clipă.

El o strânse cu putere și inima ei se umplu de fericire.

– Nu ești supărată pe mine din cauza copilului?

– Sunt extraordinar de fericită că sunt însărcinată. Mi-am dorit copilul din prima clipă. Oh! Jake, eram atât de geloasă... pe Leila, pe Caroline Winters, pe toate femeile din jurul tău.

– Ești singura mea dragoste, afirmă el cu seriozitate. Am încercat, poate, să te uit, dar n-am reușit. Erai mereu în sufletul meu. Atunci când ai revenit la

Londra, pentru anivesarea lui Tess, i-am cumpărat imediat un apartament în care să locuiască împreună cu Leila. Și știi de ce? Pentru că speram să te conving ăsă te căsătorești cu mine și să stăm împreună. Ideea că te-aș putea pierde a doua oară îmi era de nesuportat... Am suferit îngrozitor imaginându-mi-te în brațele lui Robert Stevens... Când am aflat de la Olivier că ești însărcinată, am hotărât că nu pot să pierd și șansa asta.

– Eu credeam că te interesează doar copilul...

– Te iubesc atât de mult, draga mea.

– Jake... te doresc.

Fără un cuvânt, el o ridică și o duse în brațe până în cameră, unde o așeză pe catifeaua albastră a patului.

Curând, amețiți de fericire, se regăsiră în sfârșit.

Sfârșit